

Nikola Preradović*

*Strategic Research Institute, University of Defence,
Belgrade, Republic of Serbia*

**THE ROLE OF PERSONAL PRESTIGE
IN DONALD TRUMP'S FOREIGN POLICY
DECISION-MAKING: THE CASE OF
VENEZUELA
(Translation in *Extenso*)**

Abstract

The paper analyses the US intervention in Venezuela in 2026 from the perspective of prestige policy, seeking to show that security, economic, and value-based explanations are insufficient to understand the decision of the Donald Trump administration. In this context, the arguments about the fight against “narco-terrorism”, the spread of democracy, the economic interest in Venezuelan oil, and the strengthening of the Monroe Doctrine are critically examined, concluding that they cannot fully explain the scope, manner, and symbolic dimension of the armed action. The paper offers an interpretation of the intervention as a demonstration of US military power in order to affirm Donald Trump's personal political prestige. Relying on classical realism and Hans Morgenthau's concept of prestige, the paper shows that the need for recognition of one's own value remains an important motivational factor for leaders who perceive international politics as an opportunity to prove personal superiority. The intervention in Venezuela is

* E-mail address: nikola.preradovic@mod.gov.rs; ORCID: 0009-0007-9571-4258.

interpreted as an action aimed, more than at any real American strategic interest, at confirming Trump's historic role through a demonstration of force and determination.

Keywords: Donald Trump, USA, Venezuela, prestige politics, intervention.

INTRODUCTION

The decades-long crisis in relations between the United States (US) and Venezuela culminated on January 3, 2026, when integrated US military forces in operation "Absolute Resolve" captured Venezuelan President Nicolás Maduro and his wife (Barnes, Pager and Schmitt 2026). The captured duo was detained in Brooklyn on charges of "narco-terrorism" (Suares Sang and Hubbard 2026). In the spirit of his earlier claims that Maduro's "days are numbered," President Donald Trump triumphantly described the operation as "bringing a renegade dictator to justice" and announced that the US would govern Venezuela for a limited period of time, guaranteeing safe access to its oil reserves for US companies (Politico 2025; Olay 2026; Aratani 2026). The dramatic escalation of tensions between Washington and Caracas has brought the "rogue" Latin American state back under the full control of "Uncle Sam". Two decades of hostility have ended in a matter of hours. A new example of the old practice of US interventionism in its own backyard has also reignited debates over its rationale. Is it a matter of national security, naked imperialism, regime change, or unscrupulous plunder of natural resources? Are the causes at the level of the international system and the renewal of great power competition, the state, and the special relationship of the US towards Latin America, or are they the personal whims of the returnee to the White House?

This paper aims to highlight the policy of prestige as an important factor in President Trump's decision-making. Specifically, the role that personal prestige played in the US intervention in Venezuela. The methodological approach relies on qualitative content analysis to examine statements by officials, key strategic documents, and other relevant sources. The following chapter is an analysis of different explanations for the US military operation in Caracas,

followed by a definition of the policy of prestige as a framework for interpreting the actions of the US president. The actions of the new administration towards Venezuela are examined in this light, indicating the continued importance of personal characteristics in foreign policy decision-making.

WHAT DOES TRUMP WANT IN VENEZUELA?

The beginning of Donald Trump's second term in the White House has predictably led to greater unpredictability in international politics. Despite the traditional isolationist impulses of the president's favourite slogan, "America First," the new administration's "move fast and break things" approach to foreign policy has chaotically made Washington omnipresent in global crises (Ashford 2025). For a leader who considers uncertainty and the element of surprise, in both business and political careers, to be one of his most potent tools, such a state of affairs is natural (Simić i Živojinović 2019, 290). It consciously increases unpredictability for both rivals and allies, seeking to preserve a wide range of options for the American president. In the whirlwind of the search for a comprehensive explanation of Trump's approach to foreign policy, possible motives for intervention in Venezuela have become a matter of dispute. What prompted the US president to deploy military power, leading to Maduro's capture?

The first formal reason, frequently cited by administration officials, is to protect the United States from drug trafficking, of which the Venezuelan president and his wife are accused. According to this interpretation, Maduro and other high-ranking officials of his regime not only facilitated the flow of drugs through Venezuela but also personally led a criminal organisation known as the "Cartel de los Soles," which Washington designated as a terrorist organisation late last year (Rubio 2025). The intervention was aimed at protecting American citizens from dangerous substances, for whose smuggling, according to President Trump, this Latin American country is largely responsible (Qiu 2026). This also fits into the broader rhetorical narrative of the returnees to the Oval Office about the "war" against drug cartels pompously announced during the election campaign (Blackburn Hudspeth et al. 2024).

However, Maduro's removal will not have a significant impact on the overdose epidemic caused by the illegal drug trade in the United States. Venezuela's overall role as a production site and a trafficking route for the two banned substances most frequently cited by Washington, cocaine and fentanyl, is minor. Almost all of the world's cocaine production takes place in Colombia, Peru, and Bolivia, while Mexico plays a key role in transit to the United States (Munir 2026). Last year's report by the United Nations Office on Drugs and Crime shows that Venezuela figures as a regional transportation route, but it is not one of the primary producers of cocaine, nor a central smuggling corridor (United Nations Office on Drugs and Crime [UNODC] 2025). Fentanyl, on the other hand, is mainly produced in Mexico, using chemicals from China, after which it is illegally transported across the US-Mexico border (Munir 2026). Venezuela's role in this supply chain is virtually non-existent (Munir 2026). Furthermore, the notorious "Cartel de los Soles" is more fiction than reality. The term has been familiar to the Venezuelan public since the early 1990s, when it was used to refer to alleged links between high-ranking military officials and the drug trade (Antillano 2026). However, in the absence of evidence of clear vertical integration that would allow for control of production and drug trafficking routes, it is difficult to speak of a defined criminal organisation. This is probably why the indictment against Maduro and his wife does not even mention the alleged cartel (Vigna 2026). Another contradiction in the administration's overall anti-drug agenda is the fact that President Trump pardoned the former leader of Honduras, Juan Orlando Hernández, who was convicted of smuggling over 400 tons of cocaine into the United States (Yousif 2025). Such a decision suggests that punishing those responsible for drug-related crimes is not a central priority for Washington, nor a plausible explanation for the armed intervention in Caracas.

Another reason for intervention cited by administration officials and some authors is to secure access to Venezuela's natural resources, primarily oil (Johnson 2026; Murphy and McManus 2026). This Latin American country has the largest proven reserves of "black gold" in the world, but the gradual process of nationalisation during the rule of Hugo Chávez almost completely pushed American capital out of that economic sector (Worldometer 2026; Koivumäki 2015). Immediately

after the intervention, Trump emphasised that Caracas would hand over up to 50 million barrels of oil to Washington and encouraged major oil companies to invest at least 100 billion dollars in Venezuelan infrastructure to facilitate the extraction of this important resource (Epstein and Chia 2026; Aratani 2026). Should we look for the key reason for the intervention in this? Did the opportunity for the return of American oil oligopolists shape Washington's foreign policy?

This interpretation overstates the importance and role of Venezuelan oil. Despite holding almost a fifth of global reserves, Venezuela accounts for less than 1% of total daily barrel production (Financial Times 2026). An important reason for this is that most of it is heavy crude oil, which is extremely demanding and expensive to extract, transport, and process (Domonoske 2026). In addition, rebuilding and modernising the damaged infrastructure to double production would, according to estimates, require a long-term investment of 115 billion dollars, approximately three times the combined capital expenditures of the two largest US oil companies, ExxonMobil and Chevron (Financial Times 2026). In these circumstances, it is not surprising that the head of Exxon claims that Venezuela is currently unprofitable for investment (Kimball 2026). Even if oil production were to increase dramatically, without increasing demand, lower prices could hit many smaller US oil companies (Financial Times 2026). In addition, Trump's pompously announced, and at first glance impressive, 50 million barrels of oil is less than what is produced in the US in four days, and their total value, at current prices, would not reach three billion dollars (Jain 2026). Hopes that Washington will profit enormously from Venezuelan oil are illusory.

The third explanation for the intervention refers, directly or indirectly, to the American practice of regime change, drawing an analogy with the 2003 invasion of Iraq and the overthrow of Saddam Hussein, or Panama in 1989, when Manuel Noriega was overthrown (O'Sullivan 2026; Gonzalez 2026; Haass 2026). These authors point to the lessons of Iraq and the challenges that accompany any attempt to overthrow an authoritarian regime through military intervention and the long-term control of a foreign state's affairs. Claims of such intentions are partially supported by some of Trump's statements about governing Venezuela until a safe transition to legitimate authority is possible

(Olay 2026). The term “legitimate authority”, in line with earlier interpretations of the US’s ambitious strategy of “liberal hegemony”, which, in the unipolar era, implied military interventionism masked by rhetoric about the protection of human rights (Mearsheimer 2018; Stekić 2025, 128–129), could technically refer to the establishment of democratic institutions in Caracas.

However, the idea that foreign policy was shaped by any pretensions to a fundamental regime change and democratisation of this Latin American country was quickly refuted by practice. The best indicator of this is that Maduro was replaced by his Vice President, Delcy Eloína Rodríguez Gómez, rather than by an opposition figure, such as Nobel Peace Prize laureate María Corina Machado, whom Trump said was “not respected” in Venezuela (Adams 2026). In addition, the US administration has ruled out any possibility of a political transition through early elections, claiming that the country is not ready for such a thing (Davis 2026). All this suggests that this is not a matter of regime change, but of personnel changes within the regime. The servile Rodríguez replaced the recalcitrant Maduro. It seems that in this case, the legitimate authority, from the White House’s perspective, is the one loyal to Washington.

A fourth explanation refers to the renewed importance of the Monroe Doctrine for the new American administration (Long and Schulz 2026; Grey 2026). The 1823 proclamation of the fifth US President, James Monroe, has influenced Washington’s policy in the Western Hemisphere for more than two centuries, in various phases and forms. In his address to Congress in 1823, he unilaterally emphasised that “the American continents, by reason of the free and independent position which they have adopted and which they maintain, shall not henceforth be considered as objects of colonisation by any European power” (Sexton 2011, 3). It initially appeared to be a very paradoxical document. On the one hand, the proclamation was much more the aspiration of a young republic, which had not risen to the rank of a great power, than an applicable policy. Formed under the influence of the European constellation after the Napoleonic Wars, the doctrine was, at that stage, more a reflection of American insecurity in the face of renewed interventionism on the Old Continent than of self-confidence. On the other hand, despite its distinctly anti-colonial tone

and opposition to the European presence in the Western Hemisphere, at its core, from the very beginning, the United States imperial ambitions lurked (Sexton 2011, 3). It was, in the words of historian William Appleman Williams, “imperial anti-colonialism” (Sexton 2011, 5). By the end of the 19th century, it was clear that the first part of this phrase had prevailed. Thus, in 1895, US Secretary of State Richard Olney could claim that “the United States of America is practically sovereign on this continent, and its word is law in those matters in which it chooses to intervene” (Gilderhus 2006, 10). The key influence on the development of the Monroe Doctrine in the first half of the 20th century was exerted by two Roosevelts. The first, Theodore, with his famous addition to the doctrine, strengthened its militant and interventionist dimension. For him, the almost natural mission of “civilised nations” required assuming the role of international policeman in America’s neighbourhood (Gilderhus 2006, 11). Such an approach, along with the alleged concern for order, served Washington’s strategic and economic interests. His cousin Franklin, on the other hand, shifted the doctrine from the “Big Stick” to the “Good Neighbour” policy. Rejecting interventionism and interference in the internal affairs of Latin American states, he emphasised reciprocal trade agreements and new commercial opportunities (Gilderhus 2006, 13). The softer approach was aimed at repairing the United States image in the Western Hemisphere before World War II, which was looming large amid the rise of fascism in Europe and Japan’s imperial ambitions. During the Cold War, the doctrine was interpreted in the light of the global competition between the United States and the Soviet Union, and its interventionist component was frequently used as a weapon against leftist or pro-Soviet governments in South and Central America (Gilderhus 2006, 14–16). After the end of the rivalry between the two superpowers, despite proclamations of “the end of the Monroe Doctrine era,” as US Secretary of State John Kerry claimed in 2013, the Monroe Doctrine continued to influence Washington’s policy toward its backyard (Naranjo Caceres and Brincat 2025).

The second administration of President Trump, like the first, attaches special importance to this doctrine in its strategic documents and official statements. Thus, the National Security Strategy of 2025 emphasises that the United States will “consolidate and implement

the Monroe Doctrine to restore American preeminence in the Western Hemisphere” (The White House 2025, 15). The document also emphasises that Washington will “prevent competitors outside the Hemisphere from deploying military forces or other threatening capabilities, as well as from possessing or controlling strategically vital resources in our Hemisphere” (The White House 2025, 15). This “Trump’s corollary” to the Monroe Doctrine is presented in the strategy as a return to key American security interests. Additionally, in a press conference following Maduro’s abduction, President Trump and Secretary of State Marco Rubio used the intervention in Venezuela as an opportunity to threaten other Western Hemisphere states such as Cuba, Mexico, and Colombia (Johnson 2026). So is the need to re-establish American hegemony in its own backyard the key reason for the intervention in Venezuela? Perhaps Caracas international partnerships, including the two great powers, China and Russia, posed a real threat to US strategic interests?

Since Maduro did not create Venezuela’s foreign policy approach but rather took over and continued that of his predecessor, Hugo Chávez, it is important to look back at that period of the “Bolivarian Revolution” and its consequences for Caracas’s relations with Moscow and Beijing. During his long reign, faced with the characteristic choice of Latin American states between aligning with Washington and seeking greater autonomy, Chávez adopted the latter approach (Mijares 2017, 207). His key foreign policy priorities were related to the preservation of national independence, both political and economic, but also to the promotion of a multicentric and multipolar international order. In this context, the US was identified as the main threat to Chávez’s project, while developing relations with Eurasian powers, Russia and China, was a necessary component of achieving greater autonomy (Mijares 2017, 213). Cooperation with Moscow developed in the economic and military spheres, and was accompanied by important political symbolism. For Chávez, Russia, especially since Putin’s speech at the Munich Security Conference in 2007, represented a great power that shared his view on the necessity of countering American dominance, an actor that could be presented to the public as a strong partner in building a different international order (Rouvinski 2019, 4). The Kremlin, on the other hand, in cooperation with Venezuela, received

symbolic confirmation of the return to the status of a global power, after the humiliation that accompanied the collapse of the USSR and the drastic loss of influence at the end of the last century (Rouvinski 2019, 12). However, modern Russia is not the Soviet Union; it was not ready to play the role of patron in relation to Venezuela that the communist colossus had towards Cuba during part of the Cold War (Rouvinski 2019, 12). The performative and symbolic importance of cooperation often exceeded its real, material scope, as shown by the fact that, of the over 200 agreements, contracts, and memoranda of understanding signed between Moscow and Caracas, many, in practice, remained mere words on paper (Rouvinski 2019, 15). Therefore, despite the significant development of relations between the two states since the beginning of the 21st century, the limitations were clear. Another major power with which Caracas has intensified its cooperation is China, which has primarily sought to position itself as an important economic partner for this Latin American country. Energy has played a central role in the development of these relations. Thus, oil exports from Venezuela to the Chinese market increased by 39% between 1999 and 2016 (Mijares 2017, 215). The continuity of this trend is also demonstrated by the fact that Beijing was by far the largest importer of Venezuelan oil in 2025 (Javaid 2026). However, in terms of total imports of this energy source into China, Venezuela participates with less than 5% (Javaid 2026). This suggests that Caracas has remained a minor energy partner for Beijing, despite the long-term trend of developing relations in this sector. In this context, Venezuela's strategic importance to China remained limited. Despite the obvious limitations, relations with these two great powers served for Chávez, and then for Maduro, primarily as a symbolic signal of the success of building greater autonomy from the traditional regional hegemon. Overall, Caracas based its foreign policy on an anti-imperialist and autonomous platform, which implied strengthening cooperation with Russia and China to balance the United States.

However, these relations did not pose a threat to Washington's security interests, either qualitatively or quantitatively. Venezuela was not close to becoming a military proxy for Russia or China in the Western Hemisphere, nor did the extent of their cooperation challenge US regional dominance. In addition, Caracas has been under

US sanctions for more than a decade, which have contributed to the country's overall economic crisis (Teixeira 2019). The country's gross domestic product (GDP) fell by approximately three-quarters between 2014 and 2021; debt is estimated at more than 150 billion dollars; hyperinflation reached 190% in 2023; and the budget is almost two-thirds financed by oil exports (Roy and Cheatham 2024). The Venezuelan military, despite acquiring Russian weapons, continued to face serious challenges in training personnel and maintaining equipment (Padinger 2025). The situation was also complicated by political instability, which intensified after the 2024 presidential elections, which were followed by accusations of ballot-box stuffing in favour of Maduro (CBS News 2024). The combination of these factors has made Venezuela an extremely fragile state. After all, the clearest demonstration of this is the operation of January 3, 2026, in which the president and his wife were captured in a few hours, without American casualties (Barnes, Pager and Schmitt 2026). That Venezuela could not count on any external support was clear from the reactions of Russia and China to Washington's intervention, which were limited to verbal condemnation of the use of force against a sovereign state (Lewis 2026). In this way, the limited scope of the relations that Caracas had built with Moscow and Beijing was once again confirmed. The United States undoubted military primacy in its neighbourhood was also confirmed. As Stephen Walt notes, no other great power has or is actively trying to establish a significant military role in the Western Hemisphere (Walt 2026). Overall, Venezuela and its international partnerships have not seriously undermined the United States regional position or threatened the Monroe Doctrine. Therefore, explanations that invoke the need for its reaffirmation as a key reason for the intervention, although they provide a partial picture of the new administration's strategic orientation, are not sufficient.

This chapter points out certain shortcomings in the frequently asked questions about what Trump wants in Venezuela. If the most commonly used arguments provide only a partial picture of American motivations, doubts remain. The aim of the next chapter is to offer a theoretical framework for interpreting the actions of the American president.

POLICY OF PRESTIGE

According to Kenneth Waltz's three Images of international politics, existing explanations locate the key causes of intervention at the level of the structure of the international system, namely the renewal of great power competition and the need to consolidate regional hegemony in the Western Hemisphere, or at the level of the state, where American interests are viewed through various prisms, from the fight against drug trafficking to the exploitation of Venezuelan natural resources and the practice of changing recalcitrant regimes (Waltz 2001). The perspective that has been neglected is the individual. The tendency of structural analyses to point to a small number of very important features of international relations can sometimes obscure the role of the personal factor in political decision-making. This, of course, means that the leaders themselves play an important role, a role often given very little space in neorealist theory, even though any study of history suggests that it is also the history of great men (Živojinović 2008, 370). As Daniel Byman and Kenneth Pollak note, "explaining international relations without paying attention to people like Hitler, Bismarck, Napoleon, and other notable figures is like trying to understand art or music without studying Michelangelo and Mozart" (Byman and Pollak 2001, 145). In this case, it is necessary to show what President Trump's ambitions and goals are. One concept that can help in this, represented in the thinking of political philosophers and also of politicians, who can be defined as realists in a broader sense, is prestige.

In the context of ancient Greece and the Peloponnesian War, Thucydides cites "safety, honour, and self-interest" as powerful motives for action (Markey 1999, 135). Niccolò Machiavelli notes that the greatest harms are to "property, blood, or honour" (Markey 1999, 135). For Thomas Hobbes, fame, along with competition and distrust, is one of the fundamental causes of interpersonal conflict (Markey 1999, 135). Jean-Jacques Rousseau, making a distinction between self-love, which seeks exclusively to fulfil essential human needs, and envy, the basis of which is continuous comparison with others, emphasises that the latter, which develops in the context of social existence, causes mutual competition, thus making the pursuit of prestige an indispensable part

of human activity (Markey 1999, 138). Reinhold Niebuhr identifies prestige as an “indispensable source of power” (Kim 2004, 40). Honour and fame, that is, the pursuit of eminence, recognition by others, which is the essence of prestige, for these thinkers represent one of the central components of interpersonal relations. The same motif is present in the thinking of several statesmen, from Richelieu, Bismarck, Kennan, to Acheson, who considers prestige to be “the shadow cast by power” (Kim 2004, 40).

One of the founders of modern international relations, Raymond Aron, also considers prestige and glory to be important elements of politics (Aron 2001). He points out that the eternal goals that states strive for are security, power, and glory (Aron 2001, 106–107). Regarding their interaction, Aron notes that: “neither security nor power satisfies the aspirations of communities: each wants to defeat the others, to be recognised as superior by its rivals. Political units have their own self-love, just like individuals, perhaps even more sensitively. Therefore, they sometimes substitute the intoxication of victory for the advantages of a negotiated peace” (Aron 2001, 110). The embodiment of such a desire at the individual level is Louis XIV, who: “probably loved glory as much as power” (Aron 2001, 108). The wars he waged, due to their high material and human costs, even reduced France’s relative power, but they significantly contributed to shaping France’s image and, even more so, that of the “Sun King” himself. We find a similar motivation in Emperor Napoleon III in his efforts to be accepted as legitimate and equal to other European rulers, expecting fellow monarchs to address him as “brother”, in the same way they addressed each other (Kisindžer 2016, 102). These are two differentiated examples of the same need for recognition of status, for fame and respect.

Examples of similar actions are also evident in the history of other great powers. Andrei Tsygankov shows that national honour played an important role in relations between Russia and the West from Tsar Alexander I to Putin (Tsygankov 2012). Russia had possessed the material capabilities of a great power since the time of Peter the Great’s conquests, but it was only with the Peace of Teschen in 1779, which ended the War of the Bavarian Succession, that its status was recognised by other relevant actors in Europe. The Soviet Union was diplomatically isolated for much of the interwar period, until just before

the start of World War II, despite possessing the material resources of a great power. Prestige has a long tradition of being particularly important to the great powers in the system. Similarly, Sergey Radchenko explains the actions of Soviet political elites during the Cold War by their striving for legitimacy, or recognition, both within the international communist movement and by the other superpower (the USA) with which they were in a truly global competition (Radchenko 2024). From the Soviet perspective, according to Radchenko, this competition was a struggle for Hegelian recognition as the master not only of the current international order but also, in a philosophical sense, of history (Radchenko 2024). A similar motivation is often attributed to the current Russian leadership. Thus, Vladimir Trapara, in addition to the state-level prestige policy aimed at affirming Russia as a great power on the international stage, sees in the decision to launch the invasion of Ukraine in February 2022, a personal search for prestige by President Putin, to secure his own place in the history of great Russian leaders (Trapara 2025, 23). Chinese foreign policy is also increasingly viewed through the logic of prestige-seeking and status competition in international relations (Pan and Mao 2025; Deng 2008). In addition, the competition between the USA and China is viewed through the prism of the struggle for the top of the international prestige hierarchy in which the challenger seeks to replace the previous hegemon, and the central stage of this competition is the Asian continent (Foong Khong 2019).

For this paper, the best definition of prestige as a policy was provided by Hans Morgenthau. For him, it is an essential element of relations between individuals and nations (Morgentau 2014, 75). As part of such an understanding, he also notes that, in domestic, but also in international politics, “the desire for social recognition is a powerful dynamic force that determines social relations and creates social institutions” (Morgentau 2014, 75). In this process, the individual “tends to receive from his environment confirmation of the values he attributes to himself” and through this recognition “that others show for his goodness, intelligence and power, he becomes fully aware of what he considers his superior qualities; only in this way can he fully enjoy them” (Morgentau 2014, 75). Based on this: “in the struggle for existence and power – which, as we know, is the basic material of the social world – what others think of us is as important as what we

actually are” (Morgentau 2014, 75). In this context, the primary goal of prestige policy is to leave an impression on other nations and project an image of one’s own power and superiority. Its two main instruments are diplomatic ceremonial, which, in the broadest sense, encompasses all forms of symbolic and status representation of a country, and the demonstration of military power to impress other actors (Morgentau 2014, 76–81).

Morgenthau also lists two ultimate goals of this policy: prestige as an end in itself or as support for the policy of imperialism or the preservation of the existing status quo (Morgentau 2014, 81). He considers the second goal to be more frequent, emphasising that it is then a necessary element of a rational foreign policy, whereas in analysing the first, he implicitly draws an important distinction between the prestige of the states themselves and that of the individuals who lead them (Morgentau 2014, 83). Thus, he emphasises that “it is no coincidence that only conceited egocentrists tend to apply the policy of prestige for its own sake” (Morgentau 2014, 82). As blatant examples of such actions in the 20th century, he cites Wilhelm II and Benito Mussolini, who: “Intoxicated by their newly acquired power in their country... viewed international politics as a kind of personal sport in which exaltation for their own nation and humiliation of others were considered their personal superiority” (Morgentau 2014, 82). Narcissists in leadership positions frequently combine their own fanaticism with collective narcissism and nationalist radicalism (Subotić 2025, 30). As one of the key weaknesses of such a policy of prestige, especially in authoritarian or highly personalised regimes, he emphasises the tendency to confuse personal glory with a country’s national interests (Morgentau 2014, 82). In such situations, Morgenthau’s distinction between rational and irrational pursuit of prestige is relativised “because it depends on whether rationality is assessed from the perspective of the state or its ruler” (Trapara 2025, 23).

TRUMP’S QUEST FOR PRESTIGE

The above definition of policy of prestige can also shed light on Trump’s personal ambitions and actions. For a leader who, during the 2024 election campaign, described himself as the greatest president in

American history, above Abraham Lincoln and George Washington, prestige is clearly significant (Walt 2025). Moreover, a few leaders are so obsessed with their own image and desire to project a picture of power and personal superiority. This is clearly demonstrated both domestically and internationally. First, some of the obvious examples of the need to leave a personal mark everywhere are the renaming of the “Kennedy Center” to the “Trump-Kennedy Center” or the Institute for Peace to the “Donald J. Trump Institute of Peace”, the demolition of part of the East Wing of the White House to build a grandiose ballroom, and the proposal to build an American version of the Arc de Triomphe, which the US President already predicts will be “the largest and most beautiful in the world” (Asiedu and Debusmann Jr 2025; Gabbatt 2026; Politika 2026). Similar manifestations of the search for symbolic recognition of one’s own importance, but in the international arena, are evident in Trump’s repeatedly stated desire to receive the Nobel Peace Prize in 2025 or his insistence on the renewal of global respect for the US under his leadership (Pager 2025; Benen 2026). The significance of this has been noted by other world leaders who regularly use appeasement tactics in their interactions with him in the hope of curbing the American president’s impulses (Psaropoulos 2025).

Beyond symbolic gestures, how has Trump’s quest for fame influenced US foreign policy? Already during his first term, a number of the administration’s foreign policy decisions were driven by prestige motives (Glaser 2018, 183). However, this moment, and especially its personal dimension, is qualitatively more pronounced after Trump’s return to the White House. The second term is generally when American presidents reflect most on their legacy. An important insight into how the current American president is beginning to consider his place in history is provided by Ashley Parker and Michael Scherer’s text, based on interviews with Trump associates (Parker and Scherer 2026). They note that Trump is not overly interested in legacy in the classical sense. He is a man of the moment, someone who cares much more about his historical significance being recognised while he is alive than about being celebrated *post mortem*. Thus, during the 2024 campaign, when one of his trustees pointed out to him that he should choose someone who could continue the political movement in the long term, Trump reportedly replied that he did not care because he would be dead (Parker

and Scherer 2026). This suggests that the traditional legacy, that is, the way his terms will be discussed in a hundred or more years, is not a priority for the American president. However, empowered by a major political comeback and relieved of the worry of reelection, he is increasingly beginning to see himself in the context of one of the most powerful men who ever lived, one who did things that others could not, primarily thanks to his brute force and unwavering will (Parker and Scherer 2026). Trump has almost certainly never read Hegel, but having heard of his concept of “world-historical figures”, actors of the *zeitgeist* who changed the course of human history, he no longer limits himself to the counterpart of Washington and Lincoln, but sees himself as the successor of Alexander the Great, Julius Caesar, and Napoleon (Parker and Scherer 2026). Hegel’s immortal trio consists of “practical, political men” who, in their eras, broke norms and were accused of behaviour “subject to moral condemnation”, which the current US president is often accused of (Parker and Scherer 2026). Megalomaniac tendencies have been further strengthened by assassination attempts that Trump believes are directed only against significant figures (Parker and Scherer 2026). They have created an additional halo of untouchability, the belief that he is a man of destiny, preordained for great deeds. It goes without saying that this self-perception is a blatant example of Morgenthau’s claim about leaders intoxicated by newfound power and provides fertile ground for foreign policy adventurism.

How did this view of the American president’s own importance affect the intervention in Venezuela? Let us return to two specific instruments of prestige policy for Morgenthau. The operation in Caracas is clearly not a diplomatic ceremonial, but a demonstration of American military power. Did it serve prestige as an end in itself, or did it seek to support the policy of imperialism? As shown, Venezuela did not represent a serious stronghold for other great powers in the Western Hemisphere, nor did it threaten the regional dominance of the US, or require the reaffirmation of the Monroe Doctrine. Its natural resources or role in the illegal drug trade are also of secondary importance. After all, there are indications that Maduro himself was ready to hand over existing and future oil and gold projects to American companies, redirect oil exports from China to the US, and cancel his country’s energy and mining contracts with Russian, Chinese, and

Iranian firms (Kurmanaev, Barnes and Turkewitz 2025). This means that even these limited and largely symbolic American interests could have been achieved without intervention. All of this suggests that this is primarily an armed action for prestige's sake. Not the prestige of the US as a state, but the prestige of a president who often sees international politics as a "personal sport", a struggle for individual superiority and recognition of one's own power and value. In this context, it is possible to conceptualise American intervention in Venezuela as a form of policy of prestige, guided by the impulses of a "conceited egocentric", which is an end in itself.

CONCLUSION

Asked after the operation in Venezuela about possible limitations on his global power, Trump, bypassing not only international law but also American interests, emphasised that only his personal morality could stop him (Sanger et al. 2026). This is a picture of a highly personalised foreign policy and a leader who sees the state, among other things, as an instrument for achieving personal glory. This paper shows the importance of this component in the US president's decision to intervene in Venezuela in early 2026.

Beyond the Caracas operation, the relevance of the policy of prestige as a broader framework for interpreting US strategy in Donald Trump's second term is questionable. In this regard, several preliminary guidelines can be noted. On the one hand, at the highest level of grand strategy, structural influences retain their primacy in an international system transitioning from unquestioned unipolarity to unbalanced multipolarity. Here, traditional great power competition, especially geoeconomic competition with China, continues to dominate. On the other hand, at the level of individual foreign policy decisions or rhetoric towards allies and rivals, the prestige policy framework can provide important insights into the actions of the US president. Aren't Trump's announcements about the potential annexation of Greenland motivated, at least partially, by the desire to be the first US president in the 21st century to territorially expand the US, rather than by any real security threat? Additionally, in discussing his decision to go to war, together with Israel, against Iran, Trump stated that he did "what

no other president has had the courage to do”, presenting the attack as a demonstration of unprecedented decisive leadership (Hari 2026). The examples cited suggest that the quest for prestige is a constant feature of the US president’s foreign policy. During 2025, it was primarily focused on building an image as a peacemaker destined to be immortalised by the Nobel Peace Prize. When that failed, he sought recognition of his own greatness through a series of high-handed actions from the beginning of 2026. From the intervention in Venezuela to threats of annexation of Greenland and the war against Iran, Trump has largely subordinated US foreign policy to personal prestige, convinced of his own historic mission.

REFERENCES

- Adams, Paul. 2026. “Analysis: Why Trump chose Maduro’s VP over Nobel winner.” *BBC*. January 8, 2026. <https://www.bbc.com/news/articles/c77krp7m362o>.
- Antillano, Andrés. 2026. “Drugs and gangs exist in Venezuela, but don’t be fooled. Trump arrested Nicolás Maduro to plunder our wealth.” *The Guardian*. January 13, 2026. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2026/jan/13/drugs-gangs-venezuela-why-donald-trump-arrested-nicolas-maduro>.
- Aratani, Lauren. 2026. “Trump promises oil companies ‘total safety’ in Venezuela as he urges them to invest billions.” *The Guardian*. January 9, 2026. <https://www.theguardian.com/us-news/2026/jan/09/trump-oil-company-executives-meeting-venezuela>.
- Aron, Remon. 2001. *Mir i rat među nacijama*. Sremski Karlovci/Novi Sad: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića.
- Ashford, Emma. 2025. “Four Explanatory Models for Trump’s Chaos.” *Foreign Policy*. April 24, 2025. <https://foreignpolicy.com/2025/04/24/trump-100-days-chaos-explanatory-models-foreign-policy/>.
- Asiedu, Kwasi Gyamfi, and Bernd Debusmann Jr. 2025. “Kennedy Center to be renamed Trump-Kennedy Center, White House says.” *BBC*. December 19, 2025. <https://www.bbc.com/news/articles/cp84pxvp87eo>.
- Barnes, Julian E., Tyler Pager, and Eric Schmitt. 2026. “Inside ‘Operation Absolute Resolve’, the U.S. Effort to Capture Maduro.” *The New*

- York Times*. January 3, 2026. <https://www.nytimes.com/2026/01/03/us/politics/trump-capture-maduro-venezuela.html>.
- Benen, Steve. 2026. "International polls discredit Trump's boasts about global 'respect'." *MSN*. April 10, 2026. <https://www.msn.com/en-us/news/politics/international-polls-discredit-trump-s-boasts-about-global-respect/ar-AA20B9ij>.
- Blackburn Hudspeth, Piper, Abby Turner, Way Mullery, Kenneth Uzquiano, Katherine Sullivan, and Kit Maher [Blackburn Hudspeth et al.]. 2024. "Here's what Trump has promised to do in a second term." *CNN Politics*. April 20, 2024. <https://edition.cnn.com/interactive/2024/04/politics/trump-campaign-promises-dg/>.
- Byman, Daniel, and Kenneth Pollack. 2001. "Let Us Now Praise Great Men: Bringing the Statesman Back In." *International Security* 25 (4): 107–146. DOI: 10.1162/01622880151091916.
- CBS News*. 2024. "U.S. recognizes opposition candidate Edmundo González as winner of Venezuelan presidential election." *CBS News*. August 1, 2024. <https://www.cbsnews.com/news/venezuela-election-us-recognizes-edmundo-gonzalez-winner-raud-allegations-maduro/>.
- Davis, Sarah. 2026. "Trump says Venezuela can't have elections before US rebuilds." *The Hill*. January 9, 2026. <https://thehill.com/homenews/administration/5681435-trump-venezuela-election-rebuild-maduro-ouster/>.
- Deng, Yong. 2008. *China's Struggle For Status – The Realignment of International Relations*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Domonoske, Camila. 2026. "The world has too much oil right now. Will companies want Venezuela's?" *NPR*. January 7, 2026. <https://www.npr.org/2026/01/07/nx-s1-5668491/venezuela-oil-global-markets>.
- Epstein, Kayla, and Osmond Chia. 2026. "Trump says Venezuela will be 'turning over' up to 50 million barrels of oil to US." *BBC*. January 7, 2026. <https://www.bbc.com/news/articles/c4grxxjjd8o>.
- Financial Times*. 2026. "Trump's Venezuela punt could turn into an oil-drilling own goal." *Financial Times*. January 5, 2026. <https://www.ft.com/content/b6d029d3-51cd-4cb5-9173-c24bae327daf?syn-25a6b1a6=1>.
- Foong Khong, Yuen. 2019. "Power as prestige in world politics." *International Affairs* 95 (1): 119–142. DOI: 10.1093/ia/iyy245.
- Gabbatt, Adam. 2026. "'Unconstrained' Trump seems to be on a quest to name most everything after himself." *The Guardian*.

- April 4, 2026. <https://www.theguardian.com/us-news/2026/apr/04/trump-naming-spree-presidents>.
- Gilderhus, Mark T. 2006. "The Monroe Doctrine: Meanings and Implications." *Presidential Studies Quarterly* 36 (1): 5–16. DOI: 10.1111/j.1741-5705.2006.00282.x.
- Glaser, John. 2018. "Status, Prestige, Activism and the Illusion of American Decline." *The Washington Quarterly* 41 (1): 173–197. DOI: 10.1080/0163660X.2018.1445903.
- Gonzalez, Juan S. 2026. "The End of the Beginning in Venezuela - The Real Challenges and Risks for U.S. Policy Are Still to Come." *Foreign Affairs*. January 4, 2026. <https://www.foreignaffairs.com/venezuela/end-beginning-venezuela-maduro-trump>.
- Gray, Alexander B. 2026. "The Trump Corollary is officially in effect." *Atlantic Council*. January 5, 2026. <https://www.atlanticcouncil.org/dispatches/the-trump-corollary-is-officially-in-effect/>.
- Haass, Richard. 2026. "The Trouble With Regime Change: What History Teaches About When and How to Pursue It." *Foreign Affairs*. January 14, 2026. <https://www.foreignaffairs.com/united-states/trouble-regime-change>.
- Hari, Ravi. 2026. "Trump hails Operation Epic Fury: 'Did what no president had the courage to do'" *Mint*. March 19, 2026. <https://www.livemint.com/news/us-news/donald-trump-hails-operation-epic-fury-did-what-no-president-had-the-courage-to-do-11773936313730.html>.
- Jain, Rounak. 2026. "Paul Krugman Calls Trump's View Of Oil Reserves 'Decades Out Of Date' As President Claims Venezuela Will Turn Over 50 Million Barrels." *Stocktwits*. March 5, 2026. <https://stocktwits.com/news-articles/markets/equity/paul-krugman-trump-venezuela-oil-precious-out-of-date/cmxxzPVPR42Q>.
- Javaid, Maham. 2026. "U.S. says seizing Venezuelan oil hurts its foes. How dependent are they?" *The Washington Post*. January 9, 2026. <https://www.washingtonpost.com/world/2026/01/09/venezuela-oil-china-cuba-trump/>.
- Johnson, Jake. 2026. "Trump Invokes Monroe Doctrine as US Attack on Venezuela Signals Wider Threats Across Latin America." *Truthout*. January 3, 2026. <https://truthout.org/articles/trump-invokes-monroe-doctrine-as-us-attack-on-venezuela-signals-wider-threats-across-latin-america/>.

- Johnson, Kelth. 2026. "Trump's Resource Grabs Don't Add Up." *Foreign Policy*. January 20, 2026. <https://foreignpolicy.com/2026/01/20/trump-resources-oil-rare-earths-economic-security/>.
- Kim, Youngho. 2004. "Does Prestige Matter in International Politics?" *Journal of International and Area Studies* 11 (1): 39–55. DOI: 10.23071/jias.2004.11.1.39.
- Kimball, Spencer. 2026. "Exxon CEO says Venezuela needs to transition to democracy for oil investment to make sense." *CNBC*. January 30, 2026. <https://www.cnbc.com/2026/01/30/exxon-ceo-says-venezuela-needs-to-transition-to-democracy-for-oil-investment.html>.
- Kisindžer, Henri. 2016. *Diplomatija*. Beograd: Kosmos izdavaštvo.
- Koivumaeki, Riitta-Ilona. 2015. "Evading the Constraints of Globalization: Oil and Gas Nationalization in Venezuela and Bolivia." *Comparative Politics* 48 (1): 107–125. DOI: 10.5129/001041515816075169.
- Kurmanaev, Anatoly, Julian Barnes, and Julie Turkewitz. 2025. "Venezuela's Maduro Offered the U.S. His Nation's Riches to Avoid Conflict." *The New York Times*. October 10, 2025. <https://www.nytimes.com/2025/10/10/world/americas/maduro-venezuela-us-oil.html>.
- Lewis, Ben. 2026. "From Russia to Iran, Venezuela's allies react to the capture of Nicolas Maduro." *SBS News*. January 5, 2026. <https://www.sbs.com.au/news/article/maduro-capture-world-reaction/mxpdbf7nx>.
- Long, Tom, and Carsten-Andreas Schulz. 2026. "The 'Donroe Doctrine' Is a Roosevelt Redux." *Foreign Policy*. January 19, 2026. <https://foreignpolicy.com/2026/01/19/us-venezuela-maduro-raid-history-trump-roosevelt-monroe/>.
- Markey, Daniel. 1999. "Prestige and the origins of war: Returning to realism's roots." *Security Studies* 8 (4): 126–172. DOI: 10.1080/09636419908429388.
- Mearsheimer, John. 2018. *The Great Delusion: Liberal Dreams and International Realities*. New Haven: Yale University Press.
- Mijares, Victor M. 2017. "Soft Balancing the Titans: Venezuelan Foreign-Policy Strategy Toward the United States, China, and Russia." *Latin American Policy* 8 (2): 201–231. DOI: 10.1111/lamp.12128.
- Morgentau, Hans. 2014. *Teorija međunarodne politike – borba za moć i mir*. Podgorica: CID.

- Munir, Fatima. 2026. "Trump used spectre of drug smuggling to attack Venezuela. Here are the real facts." *TRT World*. January 16, 2026. <https://www.trtworld.com/article/16528fc9396e>.
- Murphy, Damian, and Allison McManus. 2026. "Trump's Military Intervention in Venezuela Serves Big Oil, Not the American People." *Center for American Progress (CAP)*. January 7, 2026. <https://www.americanprogress.org/article/trumps-military-intervention-in-venezuela-serves-big-oil-not-the-american-people/>.
- Naranjo Caceres, Juan Zahir, and Shannon Brincat. 2025. "Why is Trump so obsessed with Venezuela? His new security strategy provides some clues." *The Conversation*. December 10, 2025. <https://theconversation.com/why-is-trump-so-obsessed-with-venezuela-his-new-security-strategy-provides-some-clues-271530>.
- O'Sullivan, Meghan L. 2026. "How Venezuela Becomes a Quagmire - Washington Is Repeating Mistakes It Made in Iraq." *Foreign Affairs*. January 16, 2026. <https://www.foreignaffairs.com/venezuela/how-venezuela-becomes-quagmire>.
- Olay, Matthew. 2026. "Trump Announces U.S. Military's Capture of Maduro." *U.S. Department of War*. January 3, 2026. <https://www.war.gov/News/News-Stories/Article/Article/4370431/trump-announces-us-militarys-capture-of-maduro/>.
- Padinger, German. 2025. "How Venezuela's aging Soviet-era military stacks up against US forces in the Caribbean." *CNN*. November 13, 2025. <https://edition.cnn.com/2025/11/13/americas/venezuela-military-us-tensions-explainer-intl-latam>.
- Pager, Tayler. 2025. "Trump's Nobel Prize Obsession Is About More Than World Peace." *The New York Times*. March 24, 2025. <https://www.nytimes.com/2025/03/24/us/politics/trump-nobel-peace-prize.html>.
- Pan, Guangyi, and Weizhun Mao. 2025. "The Prestige-Seeking Logic in China's Foreign Policy." *The Chinese Journal of International Politics* 18 (3): 313–342. DOI: 10.1093/cjip/poaf008.
- Parker, Ashley, and Michael Scherer. 2026. "The YOLO Presidency." *The Atlantic*. April 29, 2026. <https://www.theatlantic.com/politics/2026/04/donald-trump-legacy-history/686817/>.
- Politico*. 2025. "Full transcript: POLITICO's interview with Donald Trump." *Politico*. December 9, 2025. <https://www.politico.com/news/2025/12/09/donald-trump-full-interview-transcript-00681693>.

- Politika*. 2026. „Trump: predstavljen plan za američku verziju Trijumfalne kapije.” *Politika*. 11. april 2026. <https://www.politika.rs/scc/clanak/746572/trump-predstavljen-plan-za-americku-verziju-trijumfalne-kapije>.
- Psaropoulos, John T. 2025. “‘Hey Daddy’: How different world leaders massage Trump’s ego.” *Al Jazeera*. June 28, 2026. <https://www.aljazeera.com/features/2025/6/28/hey-daddy-how-different-world-leaders-massage-trumps-ego>.
- Qiu, Linda. 2026. “Fact-Checking Trump’s Justifications for the Venezuela Operation.” *The New York Times*. January 8, 2026. <https://www.nytimes.com/2026/01/08/us/politics/venezuela-trump-maduro-fact-check.html>.
- Radchenko, Sergey. 2024. *To Run The World – The Kremlin’s Cold War Bid For Global Power*. UK, Cambridge: Cambridge University Press.
- Rouvinski, Vladimir. 2019. “Russian-Venezuelan Relations at a Crossroads.” *Wilson Center Latin America program*. Last accessed March 23, 2026. https://www.wilsoncenter.org/sites/default/files/media/documents/publication/russia-venezuela_report_rouvinski_final.pdf.
- Roy, Diana, and Amelia Cheatham. 2024. “Venezuela: The Rise and Fall of a Petrostate.” *Council on Foreign Relations*. July 31, 2024. <https://www.cfr.org/backgrounders/venezuela-crisis>.
- Rubio, Marco. 2025. “Terrorist Designations of Cartel de los Soles.” *U.S. Department of State*. November 16, 2025. <https://www.state.gov/releases/office-of-the-spokesperson/2025/11/terrorist-designations-of-cartel-de-los-soles>.
- Sanger, David E., Tyler Pager, Katie Rogers, and Zolan Kanno-Youngs [Sanger et al.]. 2026. “Trump Lays Out a Vision of Power Restrained Only by ‘My Own Morality’.” *The New York Times*. January 8, 2026. <https://www.nytimes.com/2026/01/08/us/politics/trump-interview-power-morality.html>.
- Sexton, Jay. 2011. *The Monroe Doctrine – Empire and Nation in Nineteenth-Century America*. New York: Hill and Wang.
- Simić, Dragan, i Dragan Živojinović. 2019. „Kako odlučuje Donald Trump?” *Međunarodni problemi* 71 (3): 289–310. DOI: 10.2298/MEDJP1903289S.

- Stekić, Nenad. 2025. "Military interventions in the unipolarity: Lessons for security dynamics of US-China relations amid Trump's second term." *The Policy of National Security* 28 (1): 125–146. DOI: 10.5937/pnb28-55696.
- Subotić, Milovan. 2025. "Confronting identities in the Balkans as a security challenge." *The Policy of National Security* 30 (3): 23–48. DOI: 10.5937/pnb30-58582.
- Suares Sang, Lucia, and Kaia Hubbard. 2026. "Maduro and his wife to appear in federal court to face narco-terrorism charges on Monday, court spokesperson says." *CBS News*. January 4, 2026. <https://www.cbsnews.com/news/venezuela-nicolas-maduro-cilia-flores-new-york-narco-terrorism/>.
- Teixeira, Mariana. 2019. "US Imposes Full Sanctions on the Venezuelan Government." *S-RM*. August 16, 2019. <https://www.s-rminform.com/srm-insights/us-sanctions-venezuelan-government>.
- The White House. 2025. "National Security Strategy of the United States of America." *The White House*. November 2025. <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>.
- Trapara, Vladimir. 2025. „Šta Putin zapravo želi u Ukrajini?" *Međunarodna politika* 76 (1193): 7–28. DOI: 10.18485/iipe_mp.2025.76.1193.1.
- Tsygankov, Andrei. 2012. *Russia and the West from Alexander to Putin - Honor in International Relations*. Cambridge: Cambridge University Press.
- United Nations Office on Drugs and Crime [UNODC]. 2025. "World Drug Report 2025." *United Nations Office on Drugs and Crime*. Last accessed March 23, 2026. https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/WDR_2025/WDR25_B1_Key_findings.pdf.
- Vigna, Anne. 2026. "Venezuela: US no longer accuses Maduro of leading the Cartel de los Soles." *Le Monde*. January 7, 2026. https://www.lemonde.fr/en/international/article/2026/01/07/venezuela-us-no-longer-accuses-nicolas-maduro-of-leading-the-cartel-de-los-soles_6749159_4.html#.
- Walt, Stephen. 2025. "How Trump Will Be Remembered." *Foreign Policy*. June 30, 2025. <https://foreignpolicy.com/2025/06/30/trump-president-us-history/>.

- Walt, Stephen. 2026. "The 'Monroe Doctrine' Makes No Sense." *Foreign Policy*. January 8, 2026. <https://foreignpolicy.com/2026/01/08/donroe-doctrine-trump-venezuela-empire/>.
- Waltz, Kenneth. 2001. *Man, The State, and War: A Theoretical Analysis*. New York: Columbia University Press.
- Worldometer. 2026. "Oil Reserves by Country (2025)." *Worldometer*. Last accessed March 23, 2026. <https://www.worldometers.info/oil/oil-reserves-by-country/>.
- Yousif, Nadine. 2025. "What was Honduras ex-president convicted of and why has Trump pardoned him?" *BBC*. December 2, 2025. <https://www.bbc.com/news/articles/c9qewln7912o>.
- Živojinović, Dragan. 2008. „Neoklasični realizam u teorijama međunarodnih odnosa.” *Godišnjak Fakulteta političkih nauka* 2 (2): 367–392.

Никола Прерадовић*

*Институт за стратегијска истраживања,
Универзитет одбране, Београд, Република Србија*

УЛОГА ЛИЧНОГ ПРЕСТИЖА У СПОЉНОПОЛИТИЧКОМ ОДЛУЧИВАЊУ ДОНАЛДА ТРАМПА НА ПРИМЕРУ ВЕНЕЦУЕЛЕ

Резиме

Овај рад пружа критичку анализу војне интервенције Сједињених Америчких Држава у Венецуели 3. јануара 2026. године, познате као операција „Апсолутна одлучност”. Основни циљ истраживања је да покаже да су традиционална објашњења усмерена на националну безбедност, економске интересе и промоцију демократских вредности недовољна да би се у потпуности објаснили обим, тајминг и симболичка природа одлуке Трампове администрације да зароби председника Николаса Мадуре. Уместо тога, студија предлаже теоријску интерпретацију засновану на класичном реализму, конкретно на концепту политике престижа Ханса Моргентхауа. Рад почиње деконструкцијом званичних оправдања која је понудила вашингтонска администрација. Прво од њих, борба против „нарко-тероризма”, оспорава се анализом података о глобалној трговини дрогом. Показује се да је улога Венецуеле у производњи и транзиту кокаина и фентанила мала у поређењу са Колумбијом или Мексиком, те да је „Картел де лос Солес” (*Cartel de los Soles*) углавном реторички конструкт који се користи за оправдање интервенције. Надаље, преиспитује се стратешки циљ обезбеђивања огромних резерви нафте у Венецуели. Студија открива да огромни трошкови модернизације руиниране венецуеланске инфраструктуре и тешка природа њене сирове нафте чине непосредну економску добит за америчке нафтне компаније илузорном. Што се тиче мотива „промене режима” и демократизације, рад истиче значајну противречност:

* Имејл адреса: nikola.preradovic@mod.gov.rs; ORCID: 0009-0007-9571-4258.

интервенција није довела до демократске транзиције нити до јачања венецуеланске опозиције. Уместо тога, Мадуро је замењен послушнијом фигуром из оквира постојећег режима, потпредседником Делси Родригез, што сугерише да је примарна брига била лојалност Вашингтону, а не институционалне реформе. Коначно, рад се бави „Трамповом допуном” Монроове доктрини. Закључује се да је, иако је администрација настојала да се супротстави руском и кинеском утицају, присуство ових сила у Венецуели било првенствено симболично и није представљало стварну војну претњу америчкој регионалној хегемонији. Основна теза рада је да се интервенција најбоље разуме као демонстрација моћи намењена афирмацији личног политичког престижа Доналда Трампа. Ослањајући се на Волцову „прву слику” међународних односа, индивидуални ниво, указује се да Трамп доживљава међународну арену као позорницу за личну валидацију и доказивање супериорности. Операција „Апсолутна одлучност” служила је као политика престижа, где војна сила није коришћена за опипљиве стратешке добитке, већ као симболички инструмент за учвршћивање Трамповог историјског наслеђа и слике одлучног глобалног лидера. У закључку, рад тврди да психолошки фактори на индивидуалном нивоу и потреба за признањем остају моћни покретачи спољне политике. Случај Венецуеле показује да у савременој ери тежња за престижом може надмашити материјалне националне интересе, водећи ка драматичним војним акцијама осмишљеним више због њиховог симболичког утицаја него због геополитичке неопходности.

Кључне речи: Доналд Трамп, САД, Венецуела, политика престижа, интервенција.

* This paper was received on May 15, 2026, and accepted for publication at the Editorial Board meeting on June 1st 2026.

Никола Прерадовић*

*Институт за стратегијска истраживања,
Универзитет одбране, Београд, Република Србија*

УЛОГА ЛИЧНОГ ПРЕСТИЖА У СПОЉНОПОЛИТИЧКОМ ОДЛУЧИВАЊУ ДОНАЛДА ТРАМПА НА ПРИМЕРУ ВЕНЕЦУЕЛЕ

Сажетак

Рад анализира америчку интервенцију у Венецуели 2026. године са становишта политике престижа, тежећи да покаже да безбедносна, економска и вредносна објашњења нису довољна за разумевање одлуке администрације Доналда Трампа (*Donald Trump*). У том контексту се критички разматрају аргументи о борби против „нарко-тероризма”, ширењу демократије, економском интересу за венецуеланску нафту и оснаживању Монроове доктрине, уз закључак да они не могу у потпуности објаснити обим, начин и симболичку димензију оружане акције. У раду је понуђена интерпретација интервенције као демонстрације америчке војне моћи у циљу афирмације личног политичког престижа Доналда Трампа. Ослањајући се на класични реализам и концепт престижа код Ханса Моргентауа (*Hans Morgenthau*), рад показује да потреба за признањем сопствене вредности остаје важан мотивациони фактор за лидере који међународну политику доживљавају као прилику за доказивање личне супериорности. Интервенција у Венецуели тумачи се као акција, која је више него на било који реални амерички стратешки интерес, усмерена ка потврди Трампове историјске улоге кроз демонстрацију силе и одлучности.

* Имејл адреса: nikola.preradovic@mod.gov.rs; ORCID: 0009-0007-9571-4258.

Кључне речи: Доналд Трамп, САД, Венецуела, политика престижа, интервенција.

УВОД

Вишедеценијска криза односа Сједињених Америчких Држава (САД) и Венецуеле је своју кулминацију доживела 3. јануара 2026. године када су интегрисане снаге америчке војске у операцији „Апсолутна одлучност” (*Absolute Resolve*) заробиле венецуеланског председника Николаса Мадуре (*Nicolás Maduro Moros*) и његову супругу (Barnes, Pager and Schmitt 2026). Ухваћени двојац је притворен у Бруклину под отужбама за „наркo-тероризам” (Suarez Sang and Hubbard 2026). У духу својих ранијих тврдњи да су Мадурови „дани одбројани”, председник Трамп је славodobитно описао операцију као „привођење одметнутог диктатора правди” и најавио да ће САД управљати Венецуелом одређено време, гарантујући америчким компанијама безбедан приступ њеним резервама нафте (Politico 2025; Olay 2026; Aratani 2026). Драматични расплет тензија на релацији Вашингтон–Каракас је вратио „одметничку” државу Латинске Америке под потпуну контролу „ујка Сема”. Дводеценијско непријатељство је окончано за пар сати. Нови пример старе праксе интервенционизма САД у свом дворишту је поново покренуо и дебате о разлозима за исту. Да ли је у питању национална безбедност, огољени империјализам, промена режима или бескрупулозно отимање природних ресурса? Јел су узроци на нивоу међународног система и обнове надметања великих сила, државе и посебног односа САД према Латинској Америци или се ради о личним хировима повратника у Белу кућу?

Циљ овог рада је да укаже на политику престижа као важан фактор одлучивања за председника Трампа. Специфично, на улогу коју је лични престиж имао приликом интервенције САД у Венецуели. Методолошки рад се ослања на квалитативну анализу садржаја за разматрање изјава званичника, кључних стратешких докумената и других релевантних извора. У наставку се анализирају различита објашњења мотива америчке војне операције у Каракасу, а након тога се дефинише политика престижа као оквир за тумачење поступака америчког

председника. У том светлу се проматра и деловање нове администрације према Венецуели указујући на континуирани значај личних карактеристика у спољнополитичком одлучивању.

ШТА ТРАМП ЖЕЛИ У ВЕНЕЦУЕЛИ?

Почетак другог мандата Доналда Трампа у Белој кући је очекивано резултирао повећањем непредвидивости међународне политике. Упркос традиционалним изолационистичким импулсима председникове омиљене крилатице „Америка на првом месту”, приступ спољној политици „крећи се брзо и руши ствари” нове администрације је на хаотичан начин учинио Вашингтон свеприсутним у глобалним кризама (Ashford 2025). За лидера који управо неизвесност и фактор изненађења, у пословној и политичкој каријери, сматра једним од својих најпотентнијих оруђа, такво стање је природно (Simić i Živojinović 2019, 290). Оно свесно повећава непредвидљивост како за ривале, тако и за савезнике, тежећи да очува широк дијапазон опција за америчког председника. У вртлогу потраге за свеобухватним објашњењем Трамповог приступа спољној политици, могући мотиви за интервенцију у Венецуели су постали предмет спорења. Шта је определило америчког председника за демонстрацију војне моћи у којој је заробљен Мадуро?

Први формални разлог, учестало навођен од стране званичника администрације, је заштита САД од кријумчарења наркотика за коју су венецуелански председник и његова супруга оптужени. Према тој интерпретацији Мадуро и други високи званичници његовог режима не само да су омогућили проток дроге кроз Венецуелу, већ се лично налазе на челу криминалне организације познате као „Картел де лос Солес” (*Cartel de los Soles*), коју је Вашингтон крајем прошле године означио као терористичку (Rubio 2025). Интервенција је за циљ имала заштиту америчких грађана од опасних супстанци, за чије кријумчарење је, према речима председника Трампа, већински одговорна управо та латиноамеричка држава (Qiu 2026). То се уклапа и у шири реторички наратив повратника у Овални кабинет о „рату” против нарко-картела помпезно најављен током предизборне кампање (Blackburn Hudspeth et al. 2024).

Међутим, уклањање Мадуре неће значајније утицати на епидемију предозирања изазвану илегалном трговином наркотицима у САД. Укупна улога Венецуеле, као места производње, али и руте кријумчарења, за две забрањене супстанце које Вашингтон најчешће истиче, кокаин и фентанил, је минорна. Готово целокупна светска производња кокаина се одвија у Колумбији, Перуу и Боливији, док за транзит ка САД кључну улогу има Мексико (Munir 2026). Прошлогодишњи извештај Канцеларије Уједињених нација (УН) за борбу против дрога и криминала показује да Венецуела фигурира као рута регионалног транспорта, али није један од примарних произвођача кокаина, нити централни коридор за кријумчарење (United Nation Office on Drugs and Crime [UNODC] 2025). Фентанил се, са друге стране, углавном производи у Мексику, користећи хемикалије из Кине, након чега се илегално транспортује преко америчко-мексичке границе (Munir 2026). Улога Венецуеле у том ланцу снабдевања је практично непостојећа (Munir 2026). Додатно, озлоглашени „Картел де лос Солес” је више фикција него реалност. Тај појам је венецуеланској јавности познат још од раних 90-их година када је коришћен да означи наводе о везама између високих војних званичника и трговине наркотицима (Antillano 2026). Ипак, у одсуству доказа о јасној вертикалној интеграцији, која би омогућила контролу производње и рута за кријумчарење дроге, тешко је говорити о дефинисаној криминалној организацији. То је вероватно и разлог зашто се у оптужници против Мадуре и његове супруге наводни картел ни не спомиње (Vigna 2026). Још једну контрадикцију у укупној агенди борбе против трговине наркотицима администрације представља чињеница да је председник Трамп помиловао бившег лидера Хондураса, Хуана Орланда Ернандеза (*Juan Orlando Hernández*), осуђеног управо за кријумчарење преко 400 тона кокаина у САД (Yousif 2025). Таква одлука сугерише да кажњавање одговорних за кривична дела повезана са наркотицима није централни приоритет Вашингтона, нити уверљиво објашњење за оружану интервенцију у Каракасу.

Други разлог који званичници администрације, али и поједини аутори, истичу је обезбеђивање приступа природним ресурсима Венецуеле, превасходно нафти (Johnson 2026; Murphy and McManus 2026). Ова латиноамеричка држава располаже највећим доказаним резервама „црног злата” на свету, али је

постепени процес национализације током владавине Уга Чавеса (*Hugo Chávez*) готово у потпуности потиснуо амерички капитал из тог економског сектора (Worldometer 2026; Koivumaeki 2015). Трамп је непосредно након интервенције нагласио да ће Каракас предати до 50 милиона барела нафте Вашингтону и подстакао велике нафтне компаније да инвестирају најмање 100 милијарди долара у венецуеланску инфраструктуру ради олакшане екстракције овог важног ресурса (Epstein and Chia 2026; Aratani 2026). Да ли у томе треба тражити кључни разлог интервенције? Да ли је прилика за повратак америчких нафтних олигополиста обликовала спољну политику Вашингтона?

Ова интерпретација пренаглашава значај и улогу венецуеланске нафте. Без обзира што Венецуела располаже готово петином глобалних резерви, она у укупној дневној производњи барела учествује са мање од 1% (Financial Times 2026). Важан разлог за то је чињеница да се већински ради о тешкој сировој нафти, коју је изузетно захтевно и скупо екстраховати, транспортовати и прерадити (Domonoske 2026). Додатно, обнова и модернизација нарушене инфраструктуре ради дуплирања производње би, према проценама, захтевала дугорочну инвестицију од 115 милијарди долара, отприлике три пута више од комбинованих капиталних издатака две највеће америчке нафтне компаније, Ексон мобила (*ExxonMobil*) и Шеврона (*Chevron*) (Financial Times 2026). У тим околностима, не изненађује да први човек Ексона тврди да је Венецуела у тренутном стању неисплатива за улагање (Kimball 2026). Чак и у случају да се драматично повећа производња нафте, без повећања тражње, ниже цене би могле да погоде многе мање америчке нафтне компаније (Financial Times 2026). Уз то, Трампових помпезно најављених и на први поглед импресивних 50 милиона барела нафте је мање него што се произведе за четири дана у САД, а њихова укупна вредност, по тренутним ценама, не би достигла три милијарде долара (Jain 2026). Наде да ће Вашингтон енормно профитирати од венецуеланске нафте су илузорне.

Треће објашњење интервенције се, директно или индиректно, позива на америчку праксу промене режима, правећи аналогију са инвазијом на Ирак 2003. и свргавањем Садама Хусеина (*Saddam Hussein*), или Панаме 1989. године када је срушен Мануел Норријера (*Manuel Antonio Noriega Moreno*) (O'Sullivan

2026; Gonzalez 2026; Haass 2026). Ови аутори указују на лекције Ирака и изазове који прате сваки покушај рушења ауторитарног режима војном интервенцијом и дуготрајног руковођења страном државом. Потпору тврдњама о таквим намерама пружају и поједине Трампове изјаве о управљају Венецуелом док се не омогући безбедна транзиција до легитимне власти (Olay 2026). Термин „легитимна власт” би, у складу са ранијим тумачењима америчке амбициозне стратегије „либералне хегемоније”, која је у униполарној ери подразумевала војни интервенционизам маскиран реториком о заштити људских права (Mearsheimer 2018; Stekić 2025, 128–129), технички могао да подразумева успостављање демократских институција у Каракасу.

Међутим, идеју да су спољну политику обликовале било какве претензије ка суштинској промени режима и демократизацији ове латиноамеричке државе је врло брзо демантовала пракса. Најбољи показатељ тога је чињеница да је Мадуре заменила његова потпредседница Делси Родригез (*Delcy Eoloína Rodríguez Gómez*), а не нека од личности из опозиционог миљеа, попут добитнице Нобелове награде за мир, Марије Корине Мачадо (*María Corina Machado Parisca*) за коју је Трамп истакао да „није поштована” у Венецуели (Adams 2026). Додатно, америчка администрација је искључила било коју могућност политичке транзиције путем скоријих избора, тврдећи да земља није спремна за тако нешто (Davis 2026). Све то сугерише да се не ради о промени режима, него персоналним променама унутар режима. Непослушног Мадуре је заменила сервилна Родригез. Чини се да је у овом случају легитимна власт, из перспективе Беле куће, она која је лојална Вашингтону.

Четврто објашњење се позива на обновљен значај Монроове доктрине за нову америчку администрацију (Long and Schulz 2026; Gray 2026). Прокламација петог председника САД Џејмса Монроа (*James Monroe*) из 1823. године више од два века, у различитим фазама и облицима, утиче на политику Вашингтона у Западној хемисфери. Он је у свом обраћању Конгресу 1823. године унилатерално нагласио да се „Амерички континенти, услед слободног и независног положаја, који су усвојили и који одржавају, убудуће неће сматрати предметом колонизације од стране било које европске силе” (Sexton 2011, 3). Она је иницијално представљала врло пародаксалан документ.

Са једне стране, прокламација је тада много више апсирација младе републике, која се није уздигла у ранг великих сила, него примењива политика. Настала под утицајем европске констелације након Наполеонових ратова, доктрина је, у тој фази, још увек више одраз америчке несигурности пред обновом интервенционизма старог континента него самопоуздања. Са друге стране, упркос изразито антиколонијланом тону и супротстављању европском присуству у Западној хемисфери, у њеној сржи од старта вребају империјалне амбиције САД (Sexton 2011, 3). Она је, према речима историчара Вилијама Аплмена Вилијамса (*William Appleman Williams*), „империјални антиколонијализам” (Sexton 2011, 5). До краја XIX века је било јасно да је први део ове синтагме превагнуо. Тако је 1895. године амерички државни секретар Ричард Олни (*Richard Olney*) могао да тврди да су „Сједињене Америчке Државе практично суверене на овом континенту, а њихова реч је закон у оним питањима у која одлуче да се умешају” (Gilderhus 2006, 10). Кључни утицај на развој Монроове доктрине у првој половини XX века су имала два Рузвелта. Први, Теодор (*Theodore Roosevelt*) је са својом познатом допуном доктрине ојачао њену милитанту и интервенционистичку димензију. За њега је готово природна мисија „цивилизаних нација” налагала преузимање улоге међународног полицајца у америчком комшилуку (Gilderhus 2006, 11). Такав наступ је, уз наводну бригу о поретку, служио стратешким и економским интересима Вашингтона. Његов рођак Френклин (*Franklin Delano Roosevelt*) је, са друге стране, доктрину преусмерио од „великог штапа” (*Big Stick*) ка политици „доброг суседа” (*Good Neighbor*). Одбацујући интервенционизам и мешање у унутрашње послове латиноамеричких држава, он је нагласак ставио на реципрочне трговинске споразуме и нове комерцијалне прилике (Gilderhus 2006, 13). Мекши приступ је за циљ имао поправку имиџа САД у Западној хемисфери пред Други светски рат, који се са успоном фашизма у Европи и империјалним амбицијама Јапана, увелико назирао. Током Хладног рата, доктрина је интерпретирана у складу са призмом глобалног надметања САД и Совјетског Савеза, а њена интервенционистичка компонета је учестало коришћена као оружје против левичарских или просовјетских влада у Јужној и Централној Америци (Gilderhus 2006, 14–16). По окончању ривалства две суперсиле, упркос прокламацијама о „окончању ере Монроове доктрине”,

како је 2013. године тврдио амерички државни секретар Џон Кери (*John Kerry*), она је наставила да утиче на политику Вашингтона према свом дворишту (*Naranjo Saceres and Brincat 2025*).

Друга администрација председника Трампа, настављајући тренд започет у првој, управо овој доктрини придаје посебан значај у стратешким документима и изјавама званичника. Тако Стратегија националне безбедности из 2025. године истиче да ће САД „учврстити и спровести Монроову доктрину како би повратили америчку надмоћ у Западној хемисфери” (*The White House 2025, 15*). Документ наглашава и да ће Вашингтон „онемогућити конкурентима изван хемисфере да распоређују војне снаге или друге претеће капацитете, као и да поседују или контролишу стратешки виталне ресурсе у нашој хемисфери” (*The White House 2025, 15*). Ова „Трампова допуна” Монроове доктрине је у стратегији представљена као повратак кључним америчким безбедносним интересима. Додатно, на прес-конференцији након Мадурове отмице, председник Трамп и државни секретар Марко Рубио (*Marco Rubio*) су интервенцију у Венецуели искористили као прилику да упуте претње другим државама Западне хемисфере попут Кубе, Мексика и Колумбије (*Johnson 2026*). Да ли се онда у потреби поновног успостављања америчке хегемоније у свом дворишту крије кључни разлог интервенције у Венецуели? Можда су међународна партнерства Каракаса, укључујући и две велике силе, Кину и Русију, представљала реалну претњу за стратешке интересе САД?

Како Мадуро није креирао спољнополитички приступ Венецуеле, већ је преузео и наставио да спроводи политику свог претходника Уга Чавеса, важно је осврнути се на тај период „боливарске револуције” и његове последице у погледу односа Каракаса са Москвом и Пекингом. Чавес је током своје дугогодишње владавине, суочен са карактеристичним избором латиноамеричких држава између сврставања уз Вашингтон или потраге за већом аутономијом, своју велику стратегију темељио на другом приступу (*Mijares 2017, 207*). Њени кључни спољнополитички приоритети су се односили на очување националне независности, како политичке, тако и економске, али и промоцију мултицентричног и мултиполарног међународног поретка. У том контексту, САД су идентификоване као главна претња Чавесовом пројекту, док је развој односа са евроазијским

силама, Русијом и Кином, представљао неопходну компоненту остваривања већег степена аутономије (Mijares 2017, 213). Сарадња са Москвом се развијала у економској и војној сфери, а њих је пратила и важна политичка симболика. За Чавеса је Русија, поготово од Путиновог (*Владимир Владимирович Путин*) говора на Минхенској конференцији о безбедности 2007. године, представљала велику силу која дели његов став о неопходности супротстављања америчкој премоћи, актера који се може јавности приказати као снажан партнер у изградњи другачијег међународног поретка (Rouvinski 2019, 4). Кремљ је, са друге стране, у сарадњи са Венецуелом добио симболичку потврду повратка статуса глобалне силе, након понижења које је пратило распад СССР и драстични губитак утицаја крајем прошлог века (Rouvinski 2019, 12). Ипак, модерна Русија није Совјетски Савез, она није била спремна да у односу према Венцуели има улогу покровитеља какву је комунистички колос током дела Хладног рата имао према Куби (Rouvinski 2019, 12). Перформативни и симболички значај сарадње је често надмашивао њене реалне, материјалне домете, што показује и чињеница да је од преко 200 споразума, уговора и меморандума о разумевању потписаних између Москве и Каракаса, велики број, у пракси, остао празно слово на папиру (Rouvinski 2019, 15). Дакле, упркос знатном развоју односа две државе од почетка XXI века, лимитације су биле јасне. Друга велика сила са којом је Каракас интензивирао сарадњу је Кина, која је примарно тежила да се позиционира као важан економски партнер ове латиноамеричке државе. За развој тих односа је енергетика имала централну улогу. Тако је извоз нафте из Венецуеле на кинеско тржиште у периоду између 1999. и 2016. године порастао за 39% (Mijares 2017, 215). Континуитет тог тренда демонстрира и чињеница да је Пекинг током 2025. године био далеко највећи увозник венецуеланске нафте (Javaid 2026). Ипак, у погледу укупног увоза овог енергента у Кини, Венецуела учествује са мање од 5% (Javaid 2026). То сугерише да је Каракас остао миноран енергетски партнер за Пекинг, упркос дуготрајном тренду развоја односа у овом сектору. У том контексту је и стратешки значај Венецуеле за Кину остао ограничен. Упркос читим лимитацијама, односи са ове две велике силе су за Чавеса, а онда и за Мадура, служили примарно као симболички сигнал успеха изградње веће аутономије спрам традиционалног

регионалног хегемона. Укупно посматрано, Каракас је своју спољну политику темељио на платформи антиимперијализма и аутономије, која је подразумевала јачање сарадње са Русијом и Кином ради покушаја уравнотежавања САД.

Међутим, ови односи ни у квалитативном ни у квантитативном погледу нису представљали претњу за безбедносне интересе Вашингтона. Венецуела није била близу да постане војна експозитура Русије или Кине у Западној хемисфери, нити је обим њихове сарадње доводио у питање регионалну доминацију САД. Додатно, Каракас се више од једне деценије налази под америчким санкцијама које су допринеле укупној економској кризи земље (Teixeira 2019). Бруто домаћи производ (БДП) државе је опао за отприлике три четвртине између 2014. и 2021. године, дуг је процењен на више од 150 милијарди долара, док је хиперинфлација износила 190% 2023. године, а буџет је готово двотрећински финансиран извозом нафте (Roy and Cheatham 2024). Венецуеланска војска је, упркос набавци руског оружја, наставила да се суочава са озбиљним изазовима у погледу обуке људства и одржавања опреме (Padinger 2025). Ситуацију је отежавала и политичка нестабилност, интензивирана након председничких избора 2024. године, који су праћени оптужбама о фалсификовању резултата у корист Мадуре (CBS News 2024). Комбинација ових фактора је Венецуелу учинила изразито фрагилном државом. Уосталом, најјаснија демонстрација тога је сама операција 3. јануара 2026. године у којој су за неколико сати, без америчких жртава, заробљени председник и његова супруга (Barnes, Pager and Schmitt 2026). Да Венецуела не може да рачуна ни на какву спољну подршку било је јасно из реакција Русије и Кине на интервенцију Вашингтона, које су се задржале на вербалној осуди употребе силе против суверене државе (Lewis 2026). На тај начин су још једном потврђени ограничени дometи односа које је Каракас изградио са Москвом и Пекингом. Потврђен је и несумњиви војни примат САД у свом комшилуку. Како примећује Стивен Волт (*Stephen Walt*) ниједна друга велика сила нема нити активно покушава да успостави значајну војну улогу у Западној Хемисфери (Walt 2026). Укупно посматрано, Венецуела и њена међународна партнерства нису озбиљно нарушила регионалну позицију САД нити угрозила Монроову доктрину. Стога објашњења која се позивају на потребу њене реафирмације као кључног разлога интервенције,

иако пружају парцијалну слику стратешке оријентације нове администрације, нису довољна.

У овом поглављу је указано на одређене мањкавости учесталих одговора на питање шта Трамп жели у Венецуели. Ако најчешће коришћени аргументи, дају само парцијалну слику америчке мотивације, недоумице остају. Циљ наредног поглавља је да понуди теоријски оквир који може бити користан за тумачење поступака америчког председника.

ПОЛИТИКА ПРЕСТИЖА

Према три слике међународне политике Кенета Волца (*Kenneth Waltz*) постојећа објашњења кључне узроке интервенције проналазе на нивоу структуре међународног система, односно обнове надметања великих сила и потребе за консолидацијом регионалне хегемоније у Западној хемисфери, или нивоу државе, где се амерички интереси посматрају кроз различите призме од борбе против кријумчарења наркотика преко експлоатације венецуеланских природних ресурса до праксе промене непослушних режима (Waltz 2001). Перспектива која је запостављена је индивидуална. Тенденција структурних анализа, које указују на мали број веома важних одлика међународних односа, понекад могу да замагле присуство личног фактора у политичком одлучивању. То наравно значи да важну улогу имају сами лидери, којима је у неореалистичкој теорији често остављено врло мало простора иако свако проучавање историје у највећем делу упућује на то да је она и историја великих људи (Živojinović 2008, 370). Како примећују Даниел Бајман (*Daniel Byman*) и Кенет Полак (*Kenneth Pollack*) „објашњавати међународне односе, а притом не придавати пажњу људима попут Хитлера, Бизмарка, Наполеона и других значајних личности, исто је што и покушај да се разуме уметност или музика без да се проучавају Микеланђело и Моцарт” (Byman and Pollack 2001, 145). У овом случају је неопходно приказати и шта су амбиције и циљеви самог председника Трампа. Један концепт, који може у томе да помогне, заступљен у размишљању политичких филозофа, али и државника, који се могу дефинисати реалистима у ширем смислу, је престиж.

У контексту античке Грче и Пелопонеског рата, Тукидид (*Thucydides*) као моћне мотиве за деловање наводи „безбедност,

част и сопствени интерес” (Markey 1999, 135). Николо Макијавели (*Niccolò Machiavelli*) примећује да су највеће штете у „имовини, крви или у части” (Markey 1999, 135). За Томаса Хобса (*Thomas Hobbes*) је слава, уз такмичење и неповерљивост, један од фундаменталних узрока међуљудског конфликта (Markey 1999, 135). Жан Жак Русо (*Jean-Jacques Rousseau*), правећи дистинкцију између љубави према себи, која тражи искључиво испуњење суштинских људских потреба, и зависти, чију основу представља континуирано поређење са другима, наглашава да друга, која се развија у контексту друштвене егзистенције, узрокује међусобно надметање чинећи тиме тежњу за стицањем престижа неизоставним делом људске активности (Markey 1999, 138). Рајнхолд Нибур (*Reinhold Niebuhr*) престиж идентификује као „неизоставни извор моћи” (Kim 2004, 40). Част и слава, односно тежња за еминенцијом, признањем од стране других, што је суштина престижа, за ове мислиоце представља једну од централних компоненти међуљудских односа. Исти мотив је присутан и у размишљању низа државника од Ришелјеа (*Armand Jean du Plessis*), Бизмарка (*Otto von Bismarck*), Кенана (*George Kennan*) до Ачесона (*Dean Acheson*) који престиж сматра „сенком коју баца моћ” (Kim 2004, 40).

Са њима се слаже и један од утемељитеља модерне науке о међународним односима, Ремон Арон (*Raymond Aron*), који такође, престиж и славу сматра важним елементима политике (Aron 2001). Он указује да су вечити циљеви којима државе теже безбедност, моћ и слава (Aron 2001, 106–107). О њиховој интеракцији Арон примећује да: „ни безбедност ни сила не задовољавају тежње заједница: свака хоће да победи друге, да јој супарнице признају првенство. Политичке јединице имају своје самољубље као и појединци, можда још осетљивије. Стога понекад претпостављају пијанство победе предностима мира постигнутог преговорима” (110). Отеловљење такве тежње на индивидуалном нивоу је Луј XIV (*Louis XIV*) који је: „вероватно волео славу колико и моћ” (Aron 2001, 108). Ратови које је водио су, због високих материјалних и људских трошкова, чак и умањили релативну моћ Француске, али су значајно допринели изградњи имиџа Француске и, још више, самог „краља Сунце”. Сличну мотивацију налазимо и код цара Наполеона III (*Napoleon III*) у његовим настојањима да буде прихваћен као легитиман и равноправан са осталим

европским владарима, очекујући да му се други монарси обраћају са „брате”, на једнак начин како су се међусобно ословљавали (Kisindžer 2016, 102). То су два диференцирана примера исте потребе за признањем статуса, за славом и уважавањем.

Примери сличног деловања су уочљиви и у историји других великих сила. Андреј Циганков (*Andrei Tsygankov*) показује да је у односима Русије и Запада од цара Александра I (*Александар I Павлович*) до Путина важну улогу играла национална част (Tsygankov 2012). Русија је још од времена освајања Петра Великог (*Пётр I Алексеевич*) поседовала материјалне капацитете велике силе, али је тек са миром у Тешену 1779. године, којим је окончан Рат за баварско наслеђе, признат њен статус од стране других релевантних актера у Европи. Совјетски Савез у међуратном периоду је био делимично дипломатски изолован до пред сам почетак Другог светског рата, иако је поседовао материјалне ресурсе велике силе. Престиж има дугу традицију изразитог значаја за велике силе у систему. Слично томе, Сергеј Радченко (*Sergey Radchenko*), деловање совјетских политичких елита током Хладног рата објашњава њиховом тежњом ка легитимитету, односно признању, како унутар међународног комунистичког покрета, тако и од стране друге суперсиле (САД) са којом су били у истински глобалном надметању (Radchenko 2024). Из совјетске перспективе, према Радченку, то такмичење је било борба за хегеловско признање као господара и то не само актуелног међународног поретка, већ и у филозофском смислу, господара историје (Radchenko 2024). Аналогна мотивација се често приписује и актуелном руском руководству. Тако Владимир Трапара, уз политику престижа на нивоу државе чији је циљ афирмација Русије као велике силе на међународној сцени, у одлуци о покретању инвазије на Украјину фебруара 2022. године види и личну потрагу за престижом председника Путина, ради обезбеђивања сопственог места у историји великих руских лидера (Трапара 2025, 23). Такође и кинеска спољна политика се све више проматра кроз логику трагања за престижом и борбе за статус у међународним односима (Pan and Mao 2025; Deng 2008). Додатно и само надметање САД и Кине се разматра кроз призму борбе за врх међународне хијерархије престижа у коме изазивач тежи да замени досадашњег хегемона, а централна позорница тог надметања је азијски континент (Foong Khong 2019).

За потребе овог рада најбоље одређење престижа као политике је пружио Ханс Моргентау (*Hans Morgenthau*). Она је за њега суштински елемент односа како међу појединцима, тако и међу нацијама (Morgentau 2014, 75). У склопу таквог схватања уочава и да, у унутрашњој, али и у међународној политици „жеља за друштвеним признањем је моћна динамична снага која одређује друштвене односе и ствара друштвене институције” (Morgentau 2014, 75). У том процесу појединац „тежи да од свог окружења добије потврду вредности које себи придаје” и кроз то признање „које други показују за његову доброту, интелигенцију и моћ он постаје потпуно свестан онога што сматра својим супериорним квалитетима; само тако може у пуној мери уживати у њима” (Morgentau 2014, 75). На основу тога: „у борби за егзистенцију и моћ – што је, као што знамо, основни материјал друштвеног света – оно што други мисле о нама јесте важно колико и оно што у ствари и јесмо” (Morgentau 2014, 75). У том контексту, примарни циљ политике престижа је остављање утиска на друге нације, пројектовање слике о властитој моћи и супериорности. Два њена основна инструмента су дипломатски церемонијал, који у најширем смислу обухвата све видове симболичног и статусног представљања једне земље, и демонстрација војне моћи, као начин импресионирања других актера (Morgentau 2014, 76–81).

Моргентау наводи и два крајња циља ове политике; престиж као сам себи сврха или као подршка политици империјализма или очувања постојећег стања (Morgentau 2014, 81). Он други циљ сматра учесталијим истичући да се тада ради о неопходном елементу рационалне спољне политике, док у анализи првог имплицитно прави једну важну дистинкцију, између престижа самих држава и престижа појединаца који их воде (Morgentau 2014, 83). Тако истиче да „није случајно што само умишљени егоцентристи имају тенденцију да примењују политику престижа ради ње саме” (Morgentau 2014, 82). Као еклатантне примере таквог деловања у XX веку наводи Вилхелма II (*Wilhelm II*) и Мусолинија (*Benito Mussolini*) који су: „Опијени новостеченом моћи у својој земљи [...] на међународну политику гледали као на неку врсту личног спорта у коме егзалтираност око сопствене нације и понижавања других оцењују као своју личну супериорност” (Morgentau 2014, 82). Нарциси на позицији вође сопствени фанатизам учестало придружују колективној

нарцисоидности и националистичком радикализму (Subotić 2025, 30). Као једну од кључних слабости такве политике престижа, поготово код ауторитарних или изразито персонализованих режима, он истиче тенденцију мешања личне славе са националним интересима једне земље (Morgentau 2014, 82). У тим ситуацијама се и релативизује Моргентауова разлика између рационалне и ирационалне тежње за престижом, „јер она зависи од тога да ли се рационалност процењује из угла државе, или њеног владара” (Трара 2025, 23).

ТРАМПОВА ПОТРАГА ЗА ПРЕСТИЖОМ

Наведено одређење политике престижа може да осветли и личне амбиције и поступке Трампа. За лидера који је себе током преизборне кампање 2024. године већ описивао као највећег председника у америчкој историји, изнад Линколна (*Abraham Lincoln*) и Вашингтона (*George Washington*), престиж је очигледно значајан (Walt 2025). Штавише, ретки су лидери толико опседнути сопственим имиџом и жељом да се пројектује слика моћи и личне супериорности. То се јасно демонстрира и на унутрашњем и на међународном плану. На првом, неке од евидентних примера потребе да се свуда остави лични траг пружају преимоновање „Кенеди центра” (*Kennedy Center*) у „Трамп-Кенеди центар” (*Trump-Kennedy Center*) или института за мир у „Доналд Џ. Трамп институт за мир” (*Donald J. Trump Institute of Peace*), рушење дела источног крила Беле куће ради изградње грандиозне балске дворане и предлог конструкције америчке верзије Тријумфалне капије, за коју председник САД већ предвиђа да ће бити „највећа и најлепша на свету” (Asiedu and Debusmann Jr 2025; Gabbatt 2026; Politika 2026). Сличне манифестације потраге за симболичним признањима сопственог значаја, али у међународној арени, су уочљиве у Трамповој више пута изреченој жељи да добије Нобелову награду за мир током 2025. године или инсистирању на обнови глобалног поштовања за САД под његовим вођством (Pager 2025; Benen 2026). Значај тога су приметили и други светски лидери који се редовно у својим интеракцијама са њим служе тактиком подилажења у нади да ће обуздати импулсе америчког председника (Psaropoulos 2025).

Изван симболичних гестова, како је ова Трампова тежња за славом утицала на спољну политику САД? Још током његовог првог мандата низ спољнополитичких одлука администрације је вођен мотивима престижа (Glaser 2018, 183). Међутим, овај моменат, а поготово његова лична димензија, је квалитативно израженији од Трамповог повратка у Белу кућу. Други мандат је генерално онај у коме амерички председници више размишљају о свом легату. Важан увид у то како амерички председник почиње да проматра своје место у историји пружа текст Ешли Паркер (*Ashley Parker*) и Мајкла Ширера (*Michael Scherer*), заснован на разговорима са Трамповим сарадницима (Parker and Scherer 2026). Они примећују да Трампа наслеђе у класичном смислу не занима претерано. Он је човек момента, неко коме је стало да му историјски значај буде признат за живота, много више него да *post mortum* буде слављен. Тако је приликом избора кандидата за потпредседника током кампање 2024. године, када му је један од повереника скренуо пажњу да треба да изабере некога ко би могао дугорочно да настави политички покрет, Трамп наводно одговорио да га то не занима јер ће бити мртав (Parker and Scherer 2026). То сугерише да традиционално наслеђе, односно начин на који ће се о његовим мандатима говорити за сто и више година, није приоритет за америчког председника. Ипак, оснажен великим политичким повратком и растерећен брига о реизбору, он почиње себе све више да проматра у контексту једног од најмоћнијих људи који су икада живели, оних који су радили ствари које други нису могли и то превасходно захваљујући сировој снази и непоколебљивој вољи (Parker and Scherer 2026). Трамп готово сигурно никада није читао Хегела (*Georg Wilhelm Friedrich Hegel*), али чувши за његов концепт „светско-историјских личности”, актера духа времена који су променили курс људске историје, он себе више не ограничава на парњака Вашингтона и Линколна, већ се види као наследник Александра Великог (*Alexander the Great*), Цезара (*Julius Caesar*) и Наполеона (*Napoleon*) (Parker and Scherer 2026). Хегелов бесмртни трио чине „практични, политички људи”, који су у својим епохама рушили норме и били оптуживани за понашање „подложно моралној осуди”, за шта се често и актуелни амерички председник терети (Parker and Scherer 2026). Мегаломанске тенденције су додатно оснажили покушаји атентата за које Трамп верује да су усмерени само против значајних личности (Parker and Scherer

2026). Они су створили додатни ореол недодирљивости, уверење да се ради о човеку судбине, предодређеном за велика дела. Није потребно посебно нагласити да оваква самоперцепција представља еклатантан пример Моргентауове тврдње о лидерима опијеним новостеченом моћи и пружа подесно тло за спољнополитички авантуризам.

Како се овакво виђење сопственог значаја код америчког председника одразило на интервенцију у Венецуели? Да се поново вратимо на два специфична инструмента политике престижа код Моргентауа. Операција у Каракасу очигледно не представља дипломатски церемонијал, али она јесте демонстрација америчке војне моћи. Да ли је она служила престижу као сврси по себи или је тежила да буде подршка политици империјализма? Како је показано Венецуела није представљала озбиљно упориште за друге велике силе у Западној хемисфери нити је угрозила регионалну доминацију САД, те захтевала реафирмацију Моонрове доктрине. Њени природни ресурси или улога у илегалној трговини наркотицима су такође од секундарног значаја. Уосталом, постоје индиције да је сам Мадуро био спреман да преда постојеће и будуће пројекте везане за нафту и злато америчким компанијама, преусмери извоз нафте од Кине ка САД и откаже енергетске и рударске уговоре своје државе са руским, кинеским и иранским фирмама (Kurmanaev, Barnes and Turkewitz 2025). То значи да су и ови ограничени и углавном симболички амерички интереси могли да буду остварени без интервенције. Све то сугерише да се ради примарно о оружаном акцији зарад самог престижа. Не престижа САД као државе, већ престижа председника који у међународној политици учестало види „лични спорт”, борбу за индивидуалну супериорност и признање сопствене моћи и вредности. У том контексту је америчку интервенцију у Венцуели могуће концептуализовати као вид политике престижа, руковођене импулсима „умишљеног егоцентрика”, која је сама себи циљ.

ЗАКЉУЧАК

Упитан након операције у Венецуели за могућа ограничења његове глобалне моћи, Трамп је, заобилазећи, не само међународно право, већ и америчке интересе, истакао да га само његов лични морал може зауставити (Sanger et al. 2026). То је слика једне

изразито персонализоване спољне политике и лидера који државу, између осталог, види као инструмент остваривања личне славе. У овом раду је приказан значај те компоненте за одлуку америчког председника да интервенише у Венецуели почетком 2026. године.

Изван оквира операције у Каракасу, поставља се питање релевантности политике престижа као ширег оквира за тумачење америчке стратегије у другом мандату Доналда Трампа. У том погледу је могуће указати на неколико прелиминарних смерница. Са једне стране, на највишем нивоу велике стратегије структурни утицаји задржавају примат у међународном систему који је у транзицији од неупитне униполарности ка неуравнотеженој мултиполарности. Ту традиционално надметање великих сила, а поготово геоекономско са Кином, наставља да доминира. Са друге, на нивоу појединачних спољнополитичких одлука или реторике према савезницима и ривалима, оквир политике престижа може да пружи важне увиде приликом анализе поступака америчког председника. Нису ли Трампове најаве о потенцијалној анексији Гренланда, макар парцијално, мотивисане жељом да буде први амерички председник у XXI веку који је територијално проширио САД, пре него било којом реалном безбедносном претњом? Додатно, говорећи о одлуци да, заједно са Израелом, покрене рат против Ирана, Трамп је истакао да је урадио оно „што ниједан други председник није имао храбрости да уради“, представљајући напад као показатељ одлучног лидерства без преседана (Нари 2026). Наведени примери сугеришу да је потрага за престижом континуирано присутна у спољној политици америчког председника. Она је током 2025. године примарно била фокусирана на покушај изградње имица миротворца овековеченог Нобеловом наградом за мир. Када то није успело, од почетка 2026. године признање сопствене величине је тражио кроз низ осиионих поступака. Од интервенције у Венецуели, преко претњи анексијом Гренланда и рата против Ирана, Трамп је америчку спољну политику, у великој мери, подредио личном престижу, уверен у своју готово судбинску улогу.

РЕФЕРЕНЦЕ

- Adams, Paul. 2026. "Analysis: Why Trump chose Maduro's VP over Nobel winner." *BBC*. January 8, 2026. <https://www.bbc.com/news/articles/c77krp7m362o>.
- Antillano, Andrés. 2026. "Drugs and gangs exist in Venezuela, but don't be fooled. Trump arrested Nicolás Maduro to plunder our wealth." *The Guardian*. January 13, 2026. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2026/jan/13/drugs-gangs-venezuela-why-donald-trump-arrested-nicolas-maduro>.
- Aratani, Lauren. 2026. "Trump promises oil companies 'total safety' in Venezuela as he urges them to invest billions." *The Guardian*. January 9, 2026. <https://www.theguardian.com/us-news/2026/jan/09/trump-oil-company-executives-meeting-venezuela>.
- Aron, Remon. 2001. *Mir i rat među nacijama*. Sremski Karlovci/Novi Sad: Izdavačka knjižarnica Zorana Stojanovića.
- Ashford, Emma. 2025. "Four Explanatory Models for Trump's Chaos." *Foreign Policy*. April 24, 2025. <https://foreignpolicy.com/2025/04/24/trump-100-days-chaos-explanatory-models-foreign-policy/>.
- Asiedu, Kwasi Gyamfi, and Bernd Debusmann Jr. 2025. "Kennedy Center to be renamed Trump-Kennedy Center, White House says." *BBC*. December 19, 2025. <https://www.bbc.com/news/articles/cp84pxvp87eo>.
- Barnes, Julian E., Tyler Pager, and Eric Schmitt. 2026. "Inside 'Operation Absolute Resolve', the U.S. Effort to Capture Maduro." *The New York Times*. January 3, 2026. <https://www.nytimes.com/2026/01/03/us/politics/trump-capture-maduro-venezuela.html>.
- Benen, Steve. 2026. "International polls discredit Trump's boasts about global 'respect'." *MSN*. April 10, 2026. <https://www.msn.com/en-us/news/politics/international-polls-discredit-trump-s-boasts-about-global-respect/ar-AA20B9ij>.
- Blackburn Hudspeth, Piper, Abby Turner, Way Mullery, Kenneth Uzquiano, Katherine Sullivan, and Kit Maher [Blackburn Hudspeth et al.]. 2024. "Here's what Trump has promised to do in a second term." *CNN Politics*. April 20, 2024. <https://edition.cnn.com/interactive/2024/04/politics/trump-campaign-promises-dg/>.
- Byman, Daniel, and Kenneth Pollack. 2001. "Let Us Now Praise Great Men: Bringing the Statesman Back In." *International Security* 25 (4): 107–146. DOI: 10.1162/01622880151091916.

- CBS News. 2024. "U.S. recognizes opposition candidate Edmundo González as winner of Venezuelan presidential election." *CBS News*. August 1, 2024. <https://www.cbsnews.com/news/venezuela-election-us-recognizes-edmundo-gonzalez-winner-raud-allegations-maduro/>.
- Davis, Sarah. 2026. "Trump says Venezuela can't have elections before US rebuilds." *The Hill*. January 9, 2026. <https://thehill.com/homenews/administration/5681435-trump-venezuela-election-rebuild-maduro-ouster/>.
- Deng, Yong. 2008. *China's Struggle For Status – The Realignment of International Relations*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Domonoske, Camila. 2026. "The world has too much oil right now. Will companies want Venezuela's?" *NPR*. January 7, 2026. <https://www.npr.org/2026/01/07/nx-s1-5668491/venezuela-oil-global-markets>.
- Epstein, Kayla, and Osmond Chia. 2026. "Trump says Venezuela will be 'turning over' up to 50 million barrels of oil to US." *BBC*. January 7, 2026. <https://www.bbc.com/news/articles/c4grxzxj8o>.
- Financial Times*. 2026. "Trump's Venezuela punt could turn into an oil-drilling own goal." *Financial Times*. January 5, 2026. <https://www.ft.com/content/b6d029d3-51cd-4cb5-9173-c24bae327daf?syn-25a6b1a6=1>.
- Foong Khong, Yuen. 2019. "Power as prestige in world politics." *International Affairs* 95 (1): 119–142. DOI: 10.1093/ia/iiy245.
- Gabbatt, Adam. 2026. "'Unconstrained' Trump seems to be on a quest to name most everything after himself." *The Guardian*. April 4, 2026. <https://www.theguardian.com/us-news/2026/apr/04/trump-naming-spree-presidents>.
- Gilderhus, Mark T. 2006. "The Monroe Doctrine: Meanings and Implications." *Presidential Studies Quarterly* 36 (1): 5–16. DOI: 10.1111/j.1741-5705.2006.00282.x.
- Glaser, John. 2018. "Status, Prestige, Activism and the Illusion of American Decline." *The Washington Quarterly* 41 (1): 173–197. DOI: 10.1080/0163660X.2018.1445903.
- Gonzalez, Juan S. 2026. "The End of the Beginning in Venezuela - The Real Challenges and Risks for U.S. Policy Are Still to Come." *Foreign Affairs*. January 4, 2026. <https://www.foreignaffairs.com/venezuela/end-beginning-venezuela-maduro-trump>.
- Gray, Alexander B. 2026. "The Trump Corollary is officially in effect." *Atlantic Council*. January 5, 2026. <https://www.atlanticcouncil.org/dispatches/the-trump-corollary-is-officially-in-effect/>.

- Haass, Richard. 2026. "The Trouble With Regime Change: What History Teaches About When and How to Pursue It." *Foreign Affairs*. January 14, 2026. <https://www.foreignaffairs.com/united-states/trouble-regime-change>.
- Hari, Ravi. 2026. "Trump hails Operation Epic Fury: 'Did what no president had the courage to do'" *Mint*. March 19, 2026. <https://www.livemint.com/news/us-news/donald-trump-hails-operation-epic-fury-did-what-no-president-had-the-courage-to-do-11773936313730.html>.
- Jain, Rounak. 2026. "Paul Krugman Calls Trump's View Of Oil Reserves 'Decades Out Of Date' As President Claims Venezuela Will Turn Over 50 Million Barrels." *Stocktwits*. March 5, 2026. <https://stocktwits.com/news-articles/markets/equity/paul-krugman-trump-venezuela-oil-precious-out-of-date/cmxxzPVPR42Q>.
- Javaid, Maham. 2026. "U.S. says seizing Venezuelan oil hurts its foes. How dependent are they?" *The Washington Post*. January 9, 2026. <https://www.washingtonpost.com/world/2026/01/09/venezuela-oil-china-cuba-trump/>.
- Johnson, Jake. 2026. "Trump Invokes Monroe Doctrine as US Attack on Venezuela Signals Wider Threats Across Latin America." *Truthout*. January 3, 2026. <https://truthout.org/articles/trump-invokes-monroe-doctrine-as-us-attack-on-venezuela-signals-wider-threats-across-latin-america/>.
- Johnson, Kelth. 2026. "Trump's Resource Grabs Don't Add Up." *Foreign Policy*. January 20, 2026. <https://foreignpolicy.com/2026/01/20/trump-resources-oil-rare-earths-economic-security/>.
- Kim, Youngho. 2004. "Does Prestige Matter in International Politics?" *Journal of International and Area Studies* 11 (1): 39–55. DOI: 10.23071/jias.2004.11.1.39.
- Kimball, Spencer. 2026. "Exxon CEO says Venezuela needs to transition to democracy for oil investment to make sense." *CNBC*. January 30, 2026. <https://www.cnbc.com/2026/01/30/exxon-ceo-says-venezuela-needs-to-transition-to-democracy-for-oil-investment.html>.
- Kisindžer, Henri. 2016. *Diplomatija*. Beograd: Kosmos izdavaštvo.
- Koivumäki, Riitta-Ilona. 2015. "Evading the Constraints of Globalization: Oil and Gas Nationalization in Venezuela and Bolivia." *Comparative Politics* 48 (1): 107–125. DOI: 10.5129/001041515816075169.
- Kurmanaev, Anatoly, Julian Barnes, and Julie Turkewitz. 2025. "Venezuela's Maduro Offered the U.S. His Nation's Riches to Avoid

- Conflict.” *The New York Times*. October 10, 2025. <https://www.nytimes.com/2025/10/10/world/americas/maduro-venezuela-us-oil.html>.
- Lewis, Ben. 2026. “From Russia to Iran, Venezuela’s allies react to the capture of Nicolas Maduro.” *SBS News*. January 5, 2026. <https://www.sbs.com.au/news/article/maduro-capture-world-reaction/mxpdbf7nx>.
- Long, Tom, and Carsten-Andreas Schulz. 2026. “The ‘Donroe Doctrine’ Is a Roosevelt Redux.” *Foreign Policy*. January 19, 2026. <https://foreignpolicy.com/2026/01/19/us-venezuela-maduro-raid-history-trump-roosevelt-monroe/>.
- Markey, Daniel. 1999. “Prestige and the origins of war: Returning to realism’s roots.” *Security Studies* 8 (4): 126–172. DOI: 10.1080/09636419908429388.
- Mearsheimer, John. 2018. *The Great Delusion: Liberal Dreams and International Realities*. New Haven: Yale University Press.
- Mijares, Victor M. 2017. “Soft Balancing the Titans: Venezuelan Foreign-Policy Strategy Toward the United States, China, and Russia.” *Latin American Policy* 8 (2): 201–231. DOI: 10.1111/lamp.12128.
- Morgentau, Hans. 2014. *Teorija međunarodne politike – borba za moć i mir*. Podgorica: CID.
- Munir, Fatima. 2026. “Trump used spectre of drug smuggling to attack Venezuela. Here are the real facts.” *TRT World*. January 16, 2026. <https://www.trtworld.com/article/16528fc9396e>.
- Murphy, Damian, and Allison McManus. 2026. “Trump’s Military Intervention in Venezuela Serves Big Oil, Not the American People.” *Center for American Progress (CAP)*. January 7, 2026. <https://www.americanprogress.org/article/trumps-military-intervention-in-venezuela-serves-big-oil-not-the-american-people/>.
- Naranjo Caceres, Juan Zahir, and Shannon Brincat. 2025. “Why is Trump so obsessed with Venezuela? His new security strategy provides some clues.” *The Conversation*. December 10, 2025. <https://theconversation.com/why-is-trump-so-obsessed-with-venezuela-his-new-security-strategy-provides-some-clues-271530>.
- O’Sullivan, Meghan L. 2026. “How Venezuela Becomes a Quagmire - Washington Is Repeating Mistakes It Made in Iraq.” *Foreign Affairs*. January 16, 2026. <https://www.foreignaffairs.com/venezuela/how-venezuela-becomes-quagmire>.
- Olay, Matthew. 2026. “Trump Announces U.S. Military’s Capture of Maduro.” *U.S. Department of War*. January 3, 2026. <https://www.war>.

- gov/News/News-Stories/Article/Article/4370431/trump-announces-us-militarys-capture-of-maduro/.
- Padinger, German. 2025. "How Venezuela's aging Soviet-era military stacks up against US forces in the Caribbean." *CNN*. November 13, 2025. <https://edition.cnn.com/2025/11/13/americas/venezuela-military-us-tensions-explainer-intl-latam>.
- Pager, Tayler. 2025. "Trump's Nobel Prize Obsession Is About More Than World Peace." *The New York Times*. March 24, 2025. <https://www.nytimes.com/2025/03/24/us/politics/trump-nobel-peace-prize.html>.
- Pan, Guangyi, and Weizhun Mao. 2025. "The Prestige-Seeking Logic in China's Foreign Policy." *The Chinese Journal of International Politics* 18 (3): 313–342. DOI: 10.1093/cjip/poaf008.
- Parker, Ashley, and Michael Scherer. 2026. "The YOLO Presidency." *The Atlantic*. April 29, 2026. <https://www.theatlantic.com/politics/2026/04/donald-trump-legacy-history/686817/>.
- Politico*. 2025. "Full transcript: POLITICO's interview with Donald Trump." *Politico*. December 9, 2025. <https://www.politico.com/news/2025/12/09/donald-trump-full-interview-transcript-00681693>.
- Politika*. 2026. „Tramp: predstavljen plan za američku verziju Trijumfalne kapije.” *Politika*. 11. april 2026. <https://www.politika.rs/scc/clanak/746572/tramp-predstavljen-plan-za-americku-verziju-trijumfalne-kapije>.
- Psaropoulos, John T. 2025. "“Hey Daddy’: How different world leaders massage Trump's ego." *Al Jazeera*. June 28, 2026. <https://www.aljazeera.com/features/2025/6/28/hey-daddy-how-different-world-leaders-massage-trumps-ego>.
- Qiu, Linda. 2026. "Fact-Checking Trump's Justifications for the Venezuela Operation." *The New York Times*. January 8, 2026. <https://www.nytimes.com/2026/01/08/us/politics/venezuela-trump-maduro-fact-check.html>.
- Radchenko, Sergey. 2024. *To Run The World – The Kremlin's Cold War Bid For Global Power*. UK, Cambridge: Cambridge University Press.
- Rouvinski, Vladimir. 2019. "Russian-Venezuelan Relations at a Crossroads." *Wilson Center Latin America program*. Last accessed March 23, 2026. https://www.wilsoncenter.org/sites/default/files/media/documents/publication/russia-venezuela_report_rouvinski_final.pdf.

- Roy, Diana, and Amelia Cheatham. 2024. "Venezuela: The Rise and Fall of a Petrostate." *Council on Foreign Relations*. July 31, 2024. <https://www.cfr.org/backgrounders/venezuela-crisis>.
- Rubio, Marco. 2025. "Terrorist Designations of Cartel de los Soles." *U.S. Department of State*. November 16, 2025. <https://www.state.gov/releases/office-of-the-spokesperson/2025/11/terrorist-designations-of-cartel-de-los-soles>.
- Sanger, David E., Tyler Pager, Katie Rogers, and Zolan Kanno-Youngs [Sanger et al.]. 2026. "Trump Lays Out a Vision of Power Restrained Only by 'My Own Morality'." *The New York Times*. January 8, 2026. <https://www.nytimes.com/2026/01/08/us/politics/trump-interview-power-morality.html>.
- Sexton, Jay. 2011. *The Monroe Doctrine – Empire and Nation in Nineteenth-Century America*. New York: Hill and Wang.
- Simić, Dragan, i Dragan Živojinović. 2019. „Kako odlučuje Donald Tramp?” *Međunarodni problemi* 71 (3): 289–310. DOI: 10.2298/MEDJP1903289S.
- Stekić, Nenad. 2025. "Military interventions in the unipolarity: Lessons for security dynamics of US-China relations amid Trump's second term." *The Policy of National Security* 28 (1): 125–146. DOI: 10.5937/pnb28-55696.
- Subotić, Milovan. 2025. "Confronting identities in the Balkans as a security challenge." *The Policy of National Security* 30 (3): 23–48. DOI: 10.5937/pnb30-58582.
- Suares Sang, Lucia, and Kaia Hubbard. 2026. "Maduro and his wife to appear in federal court to face narco-terrorism charges on Monday, court spokesperson says." *CBS News*. January 4, 2026. <https://www.cbsnews.com/news/venezuela-nicolas-maduro-cilia-flores-new-york-narco-terrorism/>.
- Teixeira, Mariana. 2019. "US Imposes Full Sanctions on the Venezuelan Government." *S-RM*. August 16, 2019. <https://www.s-rminform.com/srm-insights/us-sanctions-venezuelan-government>.
- The White House*. 2025. "National Security Strategy of the United States of America." *The White House*. November, 2025. <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>.
- Trapara, Vladimir. 2025. „Šta Putin zapravo želi u Ukrajini?” *Međunarodna politika* 76 (1193): 7–28. DOI: 10.18485/iipe_mp.2025.76.1193.1.

- Tsygankov, Andrei. 2012. *Russia and the West from Alexander to Putin - Honor in International Relations*. Cambridge: Cambridge University Press.
- United Nation Office on Drugs and Crime [UNODC]. 2025. "World Drug Report 2025." *United Nations Office on Drugs and Crime*. Last accessed March 23, 2026. https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/WDR_2025/WDR25_B1_Key_findings.pdf.
- Vigna, Anne. 2026. "Venezuela: US no longer accuses Maduro of leading the Cartel de los Soles." *Le Monde*. January 7, 2026. https://www.lemonde.fr/en/international/article/2026/01/07/venezuela-us-no-longer-accuses-nicolas-maduro-of-leading-the-cartel-de-los-soles_6749159_4.html#.
- Walt, Stephen. 2025. "How Trump Will Be Remembered." *Foreign Policy*. June 30, 2025. <https://foreignpolicy.com/2025/06/30/trump-president-us-history/>.
- Walt, Stephen. 2026. "The 'Monroe Doctrine' Makes No Sense." *Foreign Policy*. January 8, 2026. <https://foreignpolicy.com/2026/01/08/donroe-doctrine-trump-venezuela-empire/>.
- Waltz, Kenneth. 2001. *Man, The State, and War: A Theoretical Analysis*. New York: Columbia University Press.
- Worldometer. 2026. "Oil Reserves by Country (2025)." *Worldometer*. Last accessed March 23, 2026. <https://www.worldometers.info/oil/oil-reserves-by-country/>.
- Yousif, Nadine. 2025. "What was Honduras ex-president convicted of and why has Trump pardoned him?" *BBC*. December 2, 2025. <https://www.bbc.com/news/articles/c9qewln7912o>.
- Živojinović, Dragan. 2008. „Neoklasični realizam u teorijama međunarodnih odnosa.” *Godišnjak Fakulteta političkih nauka* 2 (2): 367–392.

Nikola Preradović*

*Strategic Research Institute, University of Defence, Belgrade,
Republic of Serbia*

THE ROLE OF PERSONAL PRESTIGE IN DONALD TRUMP'S FOREIGN POLICY DECISION-MAKING: THE CASE OF VENEZUELA

Resume

This paper provides a critical analysis of the United States military intervention in Venezuela on January 3, 2026, known as Operation “Absolute Resolve”. The primary objective of the research is to demonstrate that traditional explanatory frameworks centered on national security, economic interests, and the promotion of democratic values are insufficient to fully account for the scope, timing, and symbolic nature of the Trump administration’s decision to capture President Nicolás Maduro. Instead, the study proposes a theoretical interpretation grounded in Classical Realism, specifically Hans Morgenthau’s concept of policy of prestige. The paper begins by deconstructing the official justifications provided by the Washington administration. The first of these, the fight against “narco-terrorism,” is challenged through an analysis of global drug trade data. It is argued that Venezuela’s role in the production and transit of cocaine and fentanyl is minor compared to that of Colombia or Mexico, and that the “Cartel de los Soles” is largely a rhetorical construct used to justify intervention. Furthermore, the strategic goal of securing Venezuela’s vast oil reserves is scrutinised. The study reveals that the immense cost of modernising Venezuela’s dilapidated infrastructure and the heavy nature of its crude oil make immediate economic gain illusory for American oil companies. Regarding the motives of “regime change” and democratisation, the paper highlights a significant contradiction: the intervention did not lead to a democratic transition or to the empowerment of the Venezuelan opposition. Instead, Maduro was replaced by a more compliant figure from within the existing regime,

* E-mail address: nikola.preradovic@mod.gov.rs; ORCID: 0009-0007-9571-4258.

Vice President Delcy Rodríguez, suggesting that the primary concern was loyalty to Washington rather than institutional reform. Finally, the paper addresses the “Trump Corollary” to the Monroe Doctrine. It concludes that while the administration sought to counter Russian and Chinese influence, these powers’ presence in Venezuela was primarily symbolic and did not pose a genuine military threat to U.S. regional hegemony. The core thesis of the work is that the intervention is best understood as a demonstration of power intended to affirm Donald Trump’s personal political prestige. Drawing on Waltz’s “first image” of international relations, the individual level, it is posited that Trump perceives the international arena as a stage for personal validation and the proof of superiority. Operation “Absolute Resolve” served as a policy of prestige, in which military force was used not for tangible strategic gains but as a symbolic instrument to cement Trump’s historical legacy and image as a decisive global leader. In conclusion, the paper argues that individual-level psychological factors and the need for recognition remain potent drivers of foreign policy. The Venezuelan case demonstrates that in the contemporary era, the pursuit of prestige can override material national interests, leading to dramatic military actions designed more for their symbolic impact than for their geopolitical necessity.

Keywords: Donald Trump, USA, Venezuela, policy of prestige, intervention.

* Овај рад је примљен 15. маја 2026 године, а прихваћен за штампу на састанку Редакције 1. јуна 2026. године.